

**Královno míru,
oroduj za nás!**

1992
2012

20 let časopisu

IMMACULATA

2/2012

Č. 120

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Duben* – Za poctivost vládnoucích a věrnost podřízených.
- Květen* – Za rychlé vítězství Neposkvrněného Srdce Mariina.
- Červen* – Za katolickou výchovu dětí a mládeže.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ..., nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhotejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyt Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

prožíváme velikonoční radost z Ježíšova vítězství nad smrtí. Ježíšova výkupná oběť na kříži a jeho následné zmrtvýchvstání je ústředním bodem naší křesťanské víry. Svědectví apoštolů a jiných očitých svědků doputovala dějinami až k nám a my jsme tak mohli přijmout víru v Boží moc, lásku, milosrdenství. Kdo tuto víru nemá, je velmi chudý.

Jsme bohatí především nadějí na život věčný v plnosti štěstí. Jsme bohatí láskou, kterou nás každodenně zahrnuje Bůh. Jsme bohatí Božím milosrdenstvím, s nímž se k nám Bůh sklání a snímá z nás hříchy, kdykoli k němu přicházíme s důvěrou. Jsme bohatí dary Ducha Svatého, jež nás uschopňují žít podle Boží vůle. Jsme bohatí darem společenství svatých, mezi nimiž vyniká Panna Maria, naše nebeská Matka a Královna.

Pane Ježíši, děkujeme Ti za bohatství nového života.

Panno Maria, nauč nás každodenní vděčnosti.

br. Bohdan

Zásvětná modlitba k Panně Marii Fatimské

„Panno Maria, Matko Boží, zasvěcuji se tvému Neposkvrněnému Srdci se vším, co jsem a co mám. Přijmi mě pod svou mateřskou ochranu. Uchraň mě ode všech nebezpečí.

Pomáhej mi přemáhat pokušení, která mě navádějí ke zlému, abych si zachoval čistotu duše i těla. Tvé Neposkvrněné Srdce ať je mým útočištěm a cestou, která mne vede k Bohu.

Vypros mi milost, abych se z lásky k Ježíši často modlil a obětoval za obrácení hříšníků a na smír za hříchy proti tvému Neposkvrněnému Srdci. Ve spojení s tebou chci žít v dokonalé oddanosti Nejsvětější Trojici. V ni věřím, jí se klaním a ji miluji. Amen.

A nakonec tvé Neposkvrněné Srdce zvítězí.“

Vážení rytíři Neposkvrněné

a čtenáři Immaculaty, děkujeme Vám všem, kteří jste odpověděli na naši výzvu z minulého čísla a zaslali nám vyplněný dotazník. Je to pro nás důležitá zpětná vazba, proto znovu prosíme Vás, kteří jste nám ještě neodpověděli, abyste si udělali pár minut čas a dotazník nám zaslali. Můžete k tomu využít

buď tuto papírovou podobu dotazníku, anebo digitální verzi na našich webových stránkách (<http://immaculata.minorite.cz>). Jak jsme psali v minulém čísle, chtěli bychom Rytířstvo Neposkvrněné více rozvinout v rovině MI2, kdy každý člen je v aktivním spojení se svou místní skupinkou a skupina zase s národním centrem Rytířstva Neposkvrněné. Náš dotazník má sloužit k tomu, abychom získali představu o tom, kde jsou aktivní skupinky MI, abychom o sobě navzájem věděli a abychom získali na Vás moderní spojení – číslo mobilu a e-mail, díky nimž můžeme s Vámi komunikovat rychleji a levněji.

V redakci se nám zatím sešlo přes sto odpovědí. Vidíme, že ojedinelé skupinky MI fungují. Většina z Vás však hovoří o tom, že společenství nemá, přesto po něm touží. Snažíme se, aby taková společenství vznikala. Zde je zapotřebí ochotných a organizačně schopných spolupracovníků, kteří by sjednocovali místní skupinky rytířů a byli s námi v kontaktu.

Děkujeme všem skupinám, které nás k sobě pozvaly. Za poslední období se nám podařilo navštívit několik společenství, a to v Brně, Praze, Domašově a Opavě, kde jsme vystavovali obrazové panely ze života sv. Maxmiliána a prezentovali přednášku s promítáním o tomto světcí. Rádi bychom přijeli všude, kam nás zvete, avšak kvůli časovým možnostem to nejsme schopni realizovat okamžitě. Věříme, že díky Vaší spolupráci navštívíme vícero skupinek.

Zveme Vás k návštěvě našich webových stránek, kde se můžete dočíst více o Rytířstvu Neposkvrněné a o připravovaných aktivitách. Minule jsme zvali na pochod pro život do Prahy, který se konal 24. 3. Z Brna jsme objednali autobus a vydali se na cestu. Chtěli jsme především podpořit dobrou akci, která usiluje o rozšíření úcty k životu od početí až po přirozenou smrt. Akci jsme pojali evangelizačně. Vzali jsme s sebou krabici plnou časopisů (asi 600 ks), pak medailky (asi 300 ks),

Pochod pro život, Praha 24. 3. 2012

Promítání o sv. Maxmiliánovi, Praha 23. 2. 2012

Promítání o sv. Maxmiliánovi, Opava 13. 3. 2012

letáčky a transparent s nápisem „Zvol si život, abys byl živ ty i tvé potomstvo!“ (z druhé strany bylo logo Rytířstva). Časopisy se nám podařilo všechny rozdat a na mnohé kolemjdoucí nám medailky Panny Marie už ani nezbyly. Jedna naše rytířka dokonce byla požádána Českou televizí o krátký rozhovor, který byl pak odvysílán ve zprávách. Měli jsme radost ze setkání s rytíři z jiných koutů naší republiky. Díky všem, kteří jste přišli, a všem, kteří jste nás podpořili modlitbou.

Tentokrát bychom Vás chtěli pozvat na další významnou akci MI, totiž na každoroční pouť Rytířů Neposkvrněné a čtenářů časopisu Immaculata k Matce Boží Cvilínské (Krnov), která se bude konat v sobotu 11. srpna 2012. Poutě je vždy spojena se svátkem sv. Maxmiliána Kolbeho. Letos slavíme 30. výročí jeho svatořečení. Srdečně Vás zveme, vydejte se na cestu, přijďte, ukažte se... Věříme, že prožijeme radost ze vzájemného setkání. Z Brna

Setkání Rytířstva Neposkvrněné, Brno 14. 12. 2011

pojede autobus, kdo byste se chtěli připojit k naší skupince, ozvěte se nám (nejlépe na e-mail: info.mi@minorite.cz).

Těšíme se na Vás.

za centrum MI br. Bohdan Heczko OFMConv

Dotazník k Rytířstvu Neposkvrněné

Prosíme Vás o vyplnění krátkého dotazníku a doplnění Vašich osobních údajů.

1. Máte u Vás nějakou skupinku Rytířů Neposkvrněné? Ano Ne
2. V případě, že máte skupinku rytířů, ví o ní Váš kněz? Ano Ne
3. Prosíme o doplnění Vašich osobních údajů

Jméno a příjmení:

Ulice:

Město a PSČ:

E-mail: Tel. (mobil):

Vlastnoruční podpis*:

*Svým podpisem uděluji v souladu se zákonem 101/2000 Sb. souhlas ke zpracování zde uvedených mých osobních údajů Řádu minoritů v ČR jako správci za účelem zařazení do Knihy Rytířstva Neposkvrněné, udržování korespondence a dalšího zpracování dat na dobu neurčitou. Tyto osobní údaje nebudou zpřístupněné žádné třetí osobě.

Nejste členy, ale chcete se jimi stát?

V případě, že dosud nejste členy Rytířstva a měli byste zájem se jimi stát, kontaktujte prosím **Národní centrum MI na adrese Konvent minoritů v Brně, Minoritská 1, 602 00 Brno**. Podrobnější informace naleznete také na odkazech: <http://immaculata.minorite.cz>

Informace o zemřelých členech Rytířstva

Možná víte také o někom, který byl členem Rytířstva, ale již zemřel. V takovém případě Vás prosíme, kdybyste nám mohli poslat i tuto informaci. Za zemřelé Rytíře je sloužena pravidelně mše svatá a rádi bychom jej jmenovitě zahrnuli do úmyslu mše svaté.

Děkujeme Vám za Váš čas a ochotu spolupracovat na rozvoji tohoto apoštolského díla.

odstříhnete a zašlete na adresu:

Národní centrum MI, Konvent minoritů v Brně, Minoritská 1, 602 00 Brno

O DUCHOVNÍM ŽIVOTĚ (3/5)

Když se řekne duchovní život, máme možná někdy dojem, že je to záležitost, která se týká jen duchovních osob – tedy kněží, řeholníků a řeholnic. Následující série článků o duchovním životě má za cíl ukázat, že k duchovnímu životu je povolán každý člen Církve. Dozvíme se něco o podstatě duchovního života a o jeho základních etapách, jak je pojímá katolická teologie. Kéž jsou pro nás tyto články nejen připomenutím teoretických zásad, ale především výzvou k osobnímu následování Pána Ježíše Krista. Vždyť On nás svátostí křtu k duchovnímu životu povolal a On se nám chce – jako konečný cíl duchovního života – také jednou v plnosti dát. On je totiž Alfou i Omegou (srov. Zj 1,8).

3. Cesta očisty

Křesťan, který prožil první obrácení, je Duchem Svatým veden k vykročení na cestu očisty, která je zároveň cestou následování jeho Mistra, Ježíše Krista. Jeho hlavní povinností na této etapě duchovní pouti je unikání hříchu a boj proti vášním. Musí usilovat o vykořenění neřestí a zlých sklonů už v jejich počátcích, a to prostřednictvím pokání, modlitby a vnitřního i vnějšího umrtvování. Kromě této „negativní“ činnosti je však také nutné pozitivně rozvíjet duchovní život. Tomu slouží především praktikování a rozvíjení ctností (na této duchovní etapě zvláště počáteční stupeň lásky, dále zdrženlivost, čistota, trpělivost a pokora), duchovní četba a rozjímání pravd víry.

Vstoupit na tuto cestu však není možné bez základního poznání sebe a Boha. Začátečník poznává pravdu o hříchu, uvědomuje si jeho závažnost a důsledky – oddělení od Boha a v důsledku věčné zavržení (srov. Řím 3,23; 5,12). Začíná poznávat Boha, především jako spravedlivého Soudce. Tyto pravdy nepoznává jen abstraktně, uvědomuje si, že to on je tím hříšníkem hodným zavržení, přinejmenším částečně si již uvědomuje svou pýchu, egoismus a zároveň začíná poznávat Boží lásku a milosrdenství. Ctnost lásky k Bohu, která je odpovědí na poznání Boha, je proporcionální k tomuto poznání. Proto začátečníci nejprve milují Boha svatou bázní s vědomím trestu, který si zasluží vzhledem k svým hříchům. Snaží se proto varovat především těžkých hříchů, ale také vědomých hříchů lehkých.

Sv. Bernardin ze Sieny tuto etapu popisuje takto: *Co potřebuje hříšná duše, aby milovala Boha? ... Zaprvé poznání. Zadruhé lítost nad hříchy. Zatřetí být ve stavu milosti.*

Zamysli se nad první věcí – poznání. Duše, která neví, jak velmi je Bůh spravedlivý, svatý a dobrý, nemůže poznat, jak velké jsou její hříchy. A když je nezná, nemůže být od nich osvobozena. Žije tedy jako zvíře. „Tělesný člověk nechápe to, co pochází z Božího Ducha“ (1 Kor 2,14). Musí tedy poznat Boha a sebe. Boha, který je spravedlivý, a sebe, že je hříšná.

Opakuji: spravedlivý. Jestliže hříšník vidí pouze Boha milosrdného, nikdy ho nebude milovat. Musí uznat, že je spravedlivý, a ve světle Boží spravedlnosti musí uznat svou špatnost. Pak uvidí, jak velmi se jeho srdce oddálilo od Boha a jak velmi se On na něho hněvá. David říká jasně: „dým Jeho hněvu“ (Ž 19,9). On to velmi dobře pochopil. První nutná věc je tedy poznání Boha. Také na jiném místě David prosí: „Nekárej mne, Hospodine, ve svém rozlícení, netrestej mne ve svém rozhořčení“ (Ž 38,2). Job zase říká: „Bůh, ten hněv svůj nedovrací, sami protivníci Netvora se před ním musí shrbit“ (Job 9,13). A David také připomíná: „Bůh je pravedlivý soudce“ (Ž 7,12). Ten, kdo má pravé světlo, ví, že Bůh je spravedlivý.

Druhou důležitou věcí je lítost nad hříchy. Vidíš, že Bůh je spravedlivý, a ve světle toho poznání vidíš také všechny své hříchy a uvědomuješ si, jak velmi jsi Ho urazil. To je dým Božího hněvu. Obraz dýmu nám připomíná několik skutečností. Zaprvé víme, že dým pochází od ohně. Pravá lítost nad hříchy se rodí z ohně Boží lásky. Odkud pochází zkroušenost po spáchaném hříchu? Z bázně Boží a lásky. Z ohně lásky Boží, který působí, že můžeme konat dobro. „Vznášel se dým Jeho hněvu.“ Co to je „dým Božího hněvu“? Je to bázeň a láska. Tak jak z vlhkého dřeva by bez ohně nepovstal dým, tak také otrocký strach bez ohně lásky by byl hříchem.

Duše, která by konala nejrůznější dobré skutky jen ze strachu před pekelnými tresty a v tom stavu by zemřela, půjde do domu dábla, protože Bůh chce, abychom mu sloužili ne ze strachu, ale z lásky. Tak jak oheň svou silou působí, že z vlhkého dřeva stoupá dým, tak bázeň at stoupá z ohně lásky jakoby mocí té lásky. Vznášející se dým odkrývá ohnivé plameny. To se děje tehdy, když se srdce začíná trást bázní, oči se plní slzami a ty zapomínáš na tento svět a začínáš myslet na svou spásu. Jak říká prorok David: „Slzy jsou chléb můj ve dne i v noci“ (Ž 42,4).¹

Na této etapě je charakteristickým způsobem modlitby modlitba ústní, která však postupně přechází v modlitbu rozjímavou. Hlavním tématem modlitby by měla být především prosba o lepší poznání vlastních hříchů a všeobecně stavu své duše, oplakávání hříchů a vlastní ubohosti.² Sv. Bonaventura dává vhodný návod k takové rozjímavé modlitbě: „...jestliže chce někdo rozjímat o cestě očisty, jeho rozum se musí ptát, co se má stát s člověkem, který zneuctil Boží chrám. Úsudek odpoví, že musí být zavřen, nebo se musí očistit pokáním. Svědomí řekne – to ty jsi ten člověk. Musíš tedy být zavřen nebo trápen ranami pokání. Vposledku se vůle rozhodne přijmout dobrovolné pokání, neboť se bojí věčného zavření“.³ Začátečník v duchovním životě, který přijímá cestu pokání a snaží se dobrovolně a aktivně o očistu z vlastních hříchů a o ovládnutí vášní (usiluje tedy o skutečný duchovní růst), pociťuje často při modlitbě nebo studiu Božích pravd jistá citová vzrušení, útechy. Tímto způsobem Bůh získává jeho city, protože začátečník se v duchovním životě pohybuje převážně v rovině citů. Na této etapě není převážně citová láska k Bohu na překážku. Apoštol Pavel o této zkušenosti píše: „Já jsem k vám, bratří, nemohl mluvit jako k těm, kteří mají Ducha, nýbrž jako k těm, kteří myslí jen po lidsku, jako k nedospělým v Kristu. Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést – ani teď ještě nemůžete...“ (1 Kor 3,1-2).

Existuje však nebezpečí nepochopení, že tyto citové útechy jsou pouze prostředkem a částí cesty

k Bohu, a ne cílem. Proto Bůh tomu, kdo ho chce upřímně následovat a růst v duchovním životě, později tyto útechy odjímá a nastává období velké duševní vyprahlosti. To je již jedním ze znaků přechodu na cestu osvěcení. Druhým znakem je toto: duše pociťuje velkou duchovní vyprahlost, ale zároveň v ní zůstává živá touha po Bohu a obava z toho, aby nebyl urážen. To jsou znamení, na jejichž základě se lze domnívat, že jde o Boží očišťování a ne o následek nedbalosti, zvlažnění a úpadků do dobrovolných hříchů. Třetí známkou této přechodné etapy, kterou sv. Jan od Kříže nazývá trpným očišťováním smyslů, je tendence k zanechání rozumového rozjímání a přechod k vyššímu stupni modlitby. Jde o modlitbu prostoty, prostého nazírání lásky na Boha a Jeho pravdy. Je to počátek vlité kontemplace.

V této etapě po počátečním období obrácení, kdy Bůh duši ještě slabou a nevyvíčenou v duchovním zápase často chrání od velkých pokušení, dochází častěji k nutnosti tvrdšího duchovního boje. Především jde o pokušení proti čistotě a trpělivosti, ctnostem, které mají sídlo v citech. Bůh dopouští silnější pokušení s cílem, aby se člověk naučil své city ovládat, stále více poddávat duchu a tak duchovně vzrůstal.

Slovy sv. Bonaventury můžeme hlavní body očistné cesty shrnout takto: „Styď se za zločin, boj se soudy, oplakávej ztrátu, pros o pomoc při vyhýbání se zlu, bojuj proti žádostivosti, která je tvým protivníkem, z ohledu na odměnu vzbuzuj touhu po mučednictví, přiblíž se ke Kristu, abys zakusil stín.“⁴

Cestou očisty i její závěrečnou etapou, druhým obrácením či trpným očišťováním smyslů, procházeli i světci, kteří později došli na cestě sjednocení až k mystickému poznání a spojení s Pánem. U některých z nich je druhé obrácení velmi výrazným momentem. Např. bl. Anděla Salawa (1881–1922), františkánská terciářka, prožila tento duchovní předěl ve svých osmnácti letech. V šestnácti letech přišla do Krakova, aby zde pracovala jako služebná podle vzoru své starší sestry. Ačkoliv si z rodného domu přinesla zdravou katolickou zbožnost, městské prostředí se svými možnostmi a pokušeními bylo pro její víru velkou zkouškou. Zvlažněla v modlitbě a prvotní horlivosti, začala

1 Tamtéž, s. 69–71.

2 Srov. *Trzy drogi*. In: *Droga duszy...*, op. cit., s. 178n.

3 Tamtéž, s. 176n.

4 Tamtéž, s. 193.

se otvírat světskému způsobu života (taneční zábavy, koketérie). Duchovní život však neopustila a nedopouštěla se těžkých hříchů, myslela si tedy, že takový život stačí. Zatřáslo s ní však svědecktví hluboké víry její sestry, která hrdinsky snášela utrpení spojené se závažnou nemocí. Její následná předčasná smrt v roce 1899 ji přivedla k vážnému

zamyšlení nad skutečným smyslem života a druhému obrácení. Se souhlasem zpovědníka složila soukromý slib čistoty a její duchovní život přešel do další fáze, kdy již zcela vědomě, naplno a nezištně sloužila Bohu.

P. František Juchelka OFMConv

(pokračování příště)

Nechme se proměnit Ježíšovým vzkříšením

Katecheze Benedikta XVI.

na generální audienci na náměstí sv. Petra

11. dubna 2012

V této katechezi bych rád mluvil o proměně, kterou vyvolala Ježíšova Pascha u dvou jeho učedníků.

Mistr už tu není...

Navečer v den Vzkříšení byli Jeho učedníci ze strachu před židy doma za zavřenými dveřmi (srov. Jan 20,19). Bázeň jim svírá srdce a brání vyjít vstříc druhým, vstříc životu. Už tu není Mistr. Vzpomínka na Jeho umučení živí nejistotu. Ježíš však své učedníky chová v srdci a chystá se naplnit příslib, který dal při Poslední večeři: „Nenechávám vás sirotky. Zase k vám přijdu“ (Jan 14,18) a totéž říká také nám, i v ponurých dnech: „Nenechám vás sirotky.“ Tento stav úzkosti učedníků se radikálně mění Ježíšovým příchodem. Vstupuje zavřenými dveřmi, stane uprostřed nich a dává jim pokoj, který ubezpečuje: „Pokoj vám“ (Jan 20,19). Je to obvyklý pozdrav, avšak nyní nabývá nového významu, protože způsobuje vnitřní proměnu. Tento velikonoční pozdrav umožňuje učedníkům překonat veškerý strach. Pokoj, který Ježíš přináší, je darem spásy, který příslibil ve svých promluvách na rozloučenou: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí“ (Jan 14,27). V den Vzkříšení jej dává v plnosti a stává se zdrojem radosti pro společenství, jistotou vítězství a bezpečím opory v Bohu. „Ať se vaše srdce nechvěje“ (Jan 14,1), říká také nám.

Po tomto pozdravu Ježíš ukazuje učedníkům rány na rukou a nohou (srov. Jan 20,20), znamená toho, co bylo a co nikdy nezmizí: Jeho oslavené lidství zůstává „zraněno“. Smyslem tohoto gesta je potvrzení nové reality Vzkříšení. Kristus je nyní mezi svými, je reálnou osobou, tímtéž Ježíšem, který byl před třemi dny přibit na kříži. A tak v zářivém světle Velikonoc, v setkání se Vzkříšeným učedníci chápou spásný smysl Jeho umučení a smrti. Takto přecházejí od smutku a strachu k plné radosti. Smutek i samy rány se stávají zdrojem radosti. Radost rodící se v jejich srdci plyne z toho, že „vidí Pána“ (Jan 20,20). Říká jim znovu: „Pokoj vám“ (v. 21). Nyní je zřejmé, že nejde

jenom o pozdrav. Jde o dar. Je to dar, který chce Vzkříšený dát svým přátelům, a zároveň jakási zásilka. Pokoj, který Kristus vydobyl svou krví, je pro ně a pro všechny. Jeho učedníci jej mají nést do celého světa. Dodává totiž: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás“ (ibid.). Zmrtvýchvstalý Ježíš se vrátil mezi učedníky, aby jim dal posláni. On svoje dílo ve světě dokončil, nyní je řada na nich. Mají zasévat do srdcí víru, aby poznány a milovaný Otec shromažďoval všechny svoje rozptýlené děti. Avšak Ježíš ví, že Jeho učedníci mají stále ještě velké obavy. Proto učiní gesto, dechne na ně a obrodí je svým Duchem (srov. Jan 20,22). Toto gesto je znamením nového stvoření. Darem Ducha Svatého, jenž je od vzkříšeného Krista, začíná nový svět. Když učedníci dostali posláni, vydává se na cestu světem lid nové smlouvy; lid, který věří v Něho a v jeho dílo spásy; lid, který dosvědčuje pravdu vzkříšení. Tuto novost nesmrtelného života přináší Pascha a má se šířit všude, aby trny hříchu, který zraňuje srdce, přenechaly místo zárodkům milosti, přítomnosti Boha a Jeho lásky, která vítězí nad hříchem a smrtí.

Přichází zavřenými dveřmi

Draží přátelé, také dnes přichází Vzkříšený do našich domů a srdcí, přestože dveře jsou někdy zavřeny. Vchází dovnitř a rozdává radost a pokoj, život a naději, tedy dary, které potřebujeme ke svému lidskému a duchovnímu znovuzrození. Jenom On může odvalit ony náhrobní kameny, kterými člověk zakrývá vlastní city, vztahy a svoje činy; kameny, které označují smrt: rozdělení, nepřátelství, zášť, závist, nedůvěru a lhostejnost. Jedině On, Živý může dát smysl existenci a umožnit tomu, kdo je znavený a sklíčený, malomyslný a bez naděje, aby se znovu vydal na cestu. Tak to prožili dva učedníci, kteří se o Velikonocích ubírali z Jeruzaléma do Emauz (srov. Lk 24,13-35). Rozmlouvají o Ježíši, ale jejich tváře „jsou smutné“ (srov. v. 17), vyznařují zklamanou naději, nejistotu a zármutek. Opustili svoje domovy, aby následovali Ježíše a objevili novou realitu, v níž odpuštění a láska nebyly pouhými slovy, nýbrž týkaly se konkrétního života. Ježíš Nazaretský učinil všechno novým, proměnil jejich život. Nyní je však mrtev a zdá se, že je všemu konec.

Znenadání však už nekrácejí ve dvou, ale ve třech. Ke dvěma učedníkům se přidává Ježíš a kráčí s nimi, ale oni nejsou schopni Jej rozpoznat. Jistě, slyšeli, že se mluví o Jeho vzkříšení, a referují mu o tom: „Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly vidění andělů a ti prý říkali, že on žije“ (v. 22-23). To všechno je však nedokázalo přesvědčit, poněvadž „ho neviděli“. Ježíš proto začal trpělivě „od Mojžíše přes proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje“ (v. 27). Zmrtvýchvstalý vysvětluje učedníkům Písmo svaté a podává jim rozhodující klíč, tedy Sebe samého a Svě velikonoční tajemství: Písma svědčí o Něm (srov. Jan 5,39-47). Smysl všeho – Zákona, Proroků a Žalmů – se nečekaně otevírá a zřetelně vysvítá před jejich zraky. Ježíš jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu (srov. Lk 24,45).

Mezitím se vrátili do vesnice, pravděpodobně do domu jednoho z nich. Neznámý pocestný „dělal, jako by chtěl jít dál“ (v. 28), ale když na něho naléhali „zůstaň s námi“ (v. 29), vešel dovnitř a zůstal. Také my máme stále znovu na Pána naléhat: „Zůstaň s námi.“ „Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim“ (v. 30). Podobnost s gesty, která Ježíš činil při Poslední večeři, je zřejmá. „Vtom se jim otevřely oči a poznali ho“ (v. 31). Ježíšova přítomnost, nejprve slovy a potom gestem lámání chleba, umožňuje učedníkům, že Jej poznávají, a mohou tak novým způsobem cítit to, co již zkusili během cesty: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ (v. 32). Tato epizoda poukazuje na dvě privilegovaná „místa“, kde se můžeme setkat s Pánem, který proměňuje náš život: naslouchání Slovu ve společenství s Kristem a lámání chleba. Tato dvě „místa“ spolu vzájemně hluboce souvisejí, poněvadž „Slovo a eucharistie k sobě navzájem patří tak těsně, že jedno nelze pochopit bez druhého: slovo se stává svátostným tělem v události eucharistie“ (Verbum Domini, 55).

Po tomto setkání se oba učedníci „ještě tu hodinu vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů i jejich druhy. Ti řekli: ‚Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi!‘“ (vv. 33-34). V Jeruzalémě vyslechnou zprávu o Ježíšově vzkříšení a sami pak vyprávějí svůj

prožitkem planoucí láskou ke Vzkříšenému, jenž jim otevřel srdce pro nekontrolovatelnou radost. Jak řekne svatý Petr, byli „znovuzrozeni k živé naději zmrtvýchvstáním Ježíše Krista“ (srov. 1 Petr 1,3). Rodí se v nich totiž nadšení víry, láska ke společenství a potřeba šířit dobrou zprávu, že Mistr vstal z mrtvých a spolu s Ním povstává veškerý život. Dosvědčovat tuto událost pro ně začíná být nepotlačitelnou nutností.

Znovu objevit zdroj víry

Draží přátelé, velikonoční doba je pro nás všechny vhodnou příležitostí k radostnému a nadšenému znovobjevování zdrojů víry, přítomnosti Vzkříšeného mezi námi. Je to stejná cesta, po níž vedl Ježíš dva učedníky z Emauz prostřednictvím Božího Slova a eucharistie, tzn. jít spolu s Pánem a nechat si otevírat zrak pro opravdový

smysl Písma a Jeho přítomnost v lámání chleba. Vrcholem této cesty je tehdy i dnes eucharistické společenství. Přijímáním nás Ježíš živí Svým Tělem a Svou Krví, aby byl v našem životě přítomen, obnovil nás a oživil mocí Ducha Svatého. Zkušenost učedníků nás nakonec vybízí zamyslet se nad smyslem Velikonoc pro nás. Nechme se potkat Ježíšem zmrtvýchvstalým! On, živý a pravý je mezi námi vždycky přítomen, kráčí spolu s námi, aby vedl náš život a otevíral nám zrak. Mějme důvěru ve Vzkříšeného, který má moc darovat život a umožnit nám, abychom se znovu narodili jako děti Boží a byli schopni věřit a milovat. Víra v Něho náš život proměňuje, vysvobozuje ho ze strachu, dává mu pevnou naději a oživuje ho tím, co dává existenci plný smysl: láskou Boží.

přeložil Milan Glaser,

česká sekce Vatikánského rozhlasu, meztitulky redakce

Je svěcení neděle porušením Desatera?

Jedny z nejčastějších námitek adventistů, jehovistů a některých dalších denominací vůči katolíkům a naprosté většině všech ostatních křesťanů směřují proti svěcení neděle. Bůh prý stanovil jako sváteční den sobotu, a proto všichni, kteří světili neděli, porušili Boží ustanovení.

Jenže čtème pozorně biblické texty a položeme si otázku: Co vlastně Bůh přikázal? Hned na prvních stránkách Písma sv. se dozvídáme, že Bůh „sedmého dne odpočinul od veškerého díla, které udělal. A Bůh požehnal sedmý den a posvětil jej...“ (Gen 2,1). A když dával izraelskému národu na hoře Sinaj Desatero, stanovil: „Pamatuj na sabat, abys jej světil. Šest dní pracuj a konej všechna svá díla, ale sedmý den je dnem odpočinku tvého Boha...“ (Ex 20,8-10). Hebrejské slovo „šabat, sabbat“ znamená doslova „den ustání, den zanechání práce“. Z uvedeného je tedy zřejmé, že Bůh nemínil dát lidstvu kalendář, nedal názvy jednotlivým dnům v týdnu (to ponechal plně v kompetenci člověka), pouze nařídil, aby člověk šest dní pracoval a sedmý den odpočíval a zasvětil Jemu. Bude-li se tento sedmý den nazývat sobotou nebo nedělí, v tom dal Bůh člověku naprostou svobodu, rozhodující je, aby se po šesti pracovních dnech opravdu jednalo o den volna, kdy je člověk k dispozici plně pro Boha.

Proti Božímu zákonu zhřešili tedy jednoznačně republikáni za Velké francouzské revoluce koncem 18. století, kteří uzákonili místo šesti deset pracovních dnů v týdnu, nikoli však Katolická církev, která plně respektuje Boží příkaz šest dní pracovat a sedmý den odpočívat a světit ho.

Přesto však je pravda, že v dějinách starozákonního Izraele se tímto sedmým dnem, dnem pracovního volna a posvěcení, stala naše kalendářní sobota. Tu světili též Ježíš Kristus a apoštolé, protože jako všichni Židé byli i oni svázáni s touto tradicí. Víme však, že Starý zákon byl nakonec dovršen a naplněn Novým zákonem. Boží Syn vstal z mrtvých – a to nikoli v sobotu, ale „první den po sobotě“, jenž právě proto dostal název „den Páně“, latinsky „Dominica“, v češtině až později vzniklo poněkud nepřesné pojmenování „neděle“ od slova „nedělati“. Zmrtvýchvstání Páně překonalo svým významem všechny starozákonné události, proto křesťané už od prvopočátku dospěli k závěru, že neděle jako den Vzkříšení Páně je významnějším svátkem než tradiční židovská sobota.

Dokladem je už samotný Nový zákon. Dnešní obhájci soboty nápadně mlčí o pasáži ve Sk 20,7, kde je psáno, že se křesťané v Troadě spolu se sv. Pavlem „shromáždili v neděli k lámání chleba“ (doslova

podle řeckého originálu „první den v týdnu“, což je podle hebrejského kalendáře jednoznačně neděle), čili ke slavení Eucharistie, ke mši svaté. Není tedy pravdivou teze, že křesťané až do 4. století světili výhradně sobotu a teprve prý císař Konstantin nahradil sobotu nedělí, aby pohanům, zvyklým na slavnost slunce, jež prý probíhala ponejvíce v neděli, usnadnil cestu do Církve. Uvedený citát ze Skutků apoštolských jasně dokazuje omyl takového tvrzení. Nejednalo se tedy o nějakou svévůli Církve pozdějších staletí, která si údajně uzurpovala právo korigovat Boží biblická ustanovení, nýbrž o běžnou praxi prvotní církve, posvěcenou přímo apoštoly, jak ukazuje jednání samotného sv. Pavla, jednoho z apoštolů a významných mužů tehdejší církve.

Tento citát ze Skutků však není jediným, jenž dokazuje svěcení neděle u prvotních křesťanů. Sv. Pavel píše věřícím v Korintě, aby si „každou neděli“ odkládali své přebytky na sbírku pro chudou křesťanskou obec v Jeruzalémě (1 Kor 16,2). Je známo, že právě při slavení Eucharistie křesťané té doby dávali milodary pro chudé a potřebné. Z toho tedy vyplývá, že mše svatá se slavila v Korintě v neděli – a ne v sobotu. Sv. Jan v Apokalypse píše, že se mu Božího zjevení dostalo v „den Páně“ (Zjev 1,10), čili v neděli, sobotu křesťané tímto termínem neoznačovali. O neděli jako dni slavení Eucharistie píší ve 2.–3. stol. jednoznačně Didaché (Učení Dvanácti apoštolů), list Barnabášův, sv. Justin, Tertullian a sv. Cyprián.

Pravda ovšem je, že ty křesťanské obce, které založili křesťané ze židovství, sice slavily Eucharistii v neděli, ale zároveň také dodržovaly předpisy, týkající se svěcení soboty. S tím se setkáváme u některých křesťanských obcí ještě i ve 4. století, jak dokazují starověké křesťanské prameny. Aby proto nedošlo k pochybnostem, jestli je třeba pokládat za sváteční den sobotu nebo neděli, nařídil císař Konstantin r. 321, aby pouze neděle byla svátkem volným od práce a určeným pro křesťanskou bohoslužbu. To potvrdila r. 364 synoda v Laodiceji a r. 386 také císař Theodosius.

Křesťané z pohanství zcela samozřejmě sobotu jako sváteční den nikdy neslavili, židovská tradice sabatu jim byla vzdálená a cizí. První apoštolský sněm v Jeruzalémě konaný kolem roku 50 proto pouze nařizuje, aby se „zdržovali od poskvrnění modlami, od smilstva, od udáveného a od krve...“ (Sk 15,20), jinak „nemají být zneklidňováni...“ (Sk 15,19). Kdyby slavení sabatu mělo pro ranou církev opravdovou důležitost, nepochybně by to křesťanům pohanského původu apoštolský sněm nařídil. Neučinil to však, což znamená, že předpisy sabatu zachovávali pouze křesťané ze židovství, což

přetrvalo u některých obcí až do 4. století. Dnem Páně byla však u všech křesťanů, těch z židovství i těch z pohanství, zásadně neděle, kdy se celá obec shromáždila ke slavení liturgie smrti a Vzkříšení Pána.

Nový zákon je tedy sám o sobě dokladem, že křesťané přesunuli sedmý den, den odpočinku a posvěcení, ze soboty na neděli, protože toho dne Kristus vstal z mrtvých. I když nenacházíme k tomu žádný konkrétní pří-

kaz, daný kterýmkoliv z apoštolů, je z uvedených novozákonních citátů zřejmé, že raná církev ještě v apoštolských dobách opravdu slavila jako sváteční den neděli místo starozákonní soboty. To se nemohlo dít bez souhlasu apoštolů. K takové změně jako nástupci Pána obdařeni Jeho mocí měli plné právo.

Kromě toho Boží přikázání zachovávat sabat se netýká toho konkrétního kalendářního dne, který byl známý ve Starém zákoně jako sobota, nýbrž sedmého dne, následujícího po šesti pracovních dnech. Při zachování tohoto cyklu nebylo proto žádným porušením Desatera, když prvotní církev přesunula svěcení svátečního dne ze soboty na neděli. Měla k tomu plné právo z úcty ke Spasiteli, jenž právě ten den, první po sobotě, vstal z mrtvých, aby dokázal svoji Božskou moc, k níž patří i to, že On je Pánem také nad sobotou.

○ správném postoji vůči médiím

Nedostatek kritického postoje při přijímání čtených i vysílaných mediálních informací vede ve svém důsledku k morální degradaci příjemců, zvláště mladých. Tak zní současná nejčastější kritika na adresu masmédií a je pravdivá. Je to s nimi jako s nožem. Je jím možno nakrájet chléb, aby se ho dostalo hladovým, a zároveň jím spáchat zločin.

Právě tak masmédiá mohou sloužit evangelizaci a šíření dobra, čehož nejlepším příkladem je činnost sv. Maxmiliána Kolbeho. Když se ale octnou v rukou nezodpovědných nebo přímo zlých lidí, mohou způsobit hodně zla – a to zejména šířením falešného obrazu skutečnosti. V instrukci Papežské Rady pro masmédiá „Aetatis novae“ z r. 1992 čteme: „Masmédiá se snadno mohou stát nástrojem šíření pokřivené vize života, rodiny, náboženství a morálky – vize, která necítí opravdovou lidskou důstojnost...“

To se dnes u naprosté většiny masmédií skutečně děje. Hodně však záleží na konzumentech médií, neboť i oni nesou svoji odpovědnost. Ta spočívá především v jejich morální povinnosti ozvat se, když se pravdou manipuluje nebo jsou podávány falešné informace. Společnost má právo protestovat a dožadovat se respektu ke svobodě slova, když vlastníci médií diskriminují ty novináře, kteří nejsou ve svém myšlení a práci „politicky korektní“.

Nutno je také všimnout si, komu média patří a odkud pochází jejich kapitál. Podle toho poznáme, jestli slouží dobru, nebo naopak jestli stavějí do popředí hodnoty, jež jsou v rozporu s tradicí a morálkou.

Polsko:

TV Trwam a svoboda slova

S přechodem pozemního televizního vysílání z analogového systému na digitální vypukla v Polsku válka o přiznání licence katolické stanici TV Trwam, kterou vedou otcové redemptoristé a jejich nadace Lux Veritatis.

TV Trwam byla jedním ze 17 uchazečů o 4 volná místa na tzv. prvním multiplexu. Přestože splnila všechny podmínky, licence jí přidělena nebyla, pří-

činná odpovědnost za média se netýká pouze svobody slova, ale také brutalizace a vulgarizace jejich obsahu. Základním cílem a úlohou médií má být přece šíření kultury v tom nejširším slova smyslu. Vidíme ale, že média se stávají čím dál častěji nositeli opačných hodnot, a mají tak zhoubný vliv na výchovu dětí a mládeže a brutalizaci života společnosti. Média zaplavuje vlna násilí a pornografie, za nejlepší informace se považují často ty, které obsahují scény zločinu nebo skandály sexuálního charakteru. S tímto typem mediální práce nelze souhlasit, neboť se zde rozmazává hranice mezi dobrem a zlem – a to zejména v myslích mladé generace. Proti takové „službě“ médií je povinen každý věřící říci své kategorické „ne“. Forma takového protestu může být různá. V mé rodné vsi se například objevil na jedné budově nápis červenou barvou: „Televize lže!“

Je dokázáno, že současné sdělovací prostředky mají značný vliv na psychický vývoj člověka. Internet, počítače a televize se stávají příčinou nových závislostí. Jejich zhoubnému působení jsou vystaveni především mladí lidé, kteří mají s nimi největší a nejčastější kontakt. Děti a mládež stále častěji přiznávají, že nejsou schopny obejít se bez počítače, televizoru nebo internetu. Kontakty s počítačem a televizí nahrazují kontakty s vrstevníky a s rodinou.

Proto mimořádná odpovědnost spočívá v tomto případě na rodičích a vychovatelích. Oni si musí na prvním místě osvojit umění zdravého kriticismu ve vztahu k médiím, aby dokázali náležitě rozlišovat. Nedostatek této schopnosti vede ve svém důsledku k morální degradaci společnosti a má negativní vliv na mladou generaci.

Jacek Jan Pawłowicz, Poslaniec św. Antoniego 8/2011, zkrácený překl. -red-

kvůli nejisté finanční situaci, což ovšem není pravda, protože vykazuje dostatečný roční zisk. Je s podivem, že jiní uchazeči licenci obdrželi i přesto, že vyžadované podmínky nesplnili ve vícero bodech. Nadace Lux Veritatis se odvolala, avšak Rada pro vysílání svou odpověď dala až po půlročním mlčení (leden 2012) – stále stejně zamítavou. Na dotazy o zdůvodnění odmítavého rozhodnutí, nedokázala dát kloudnou odpověď. Rada mezitím ale nezahálela a rozdala volná místa jiným stanicím, byť nespĺňujícím podmínky soutěže. Jak poznamenávají

Zemřela vizionářka z Banneux

Před Vánocemi zemřela ve věku 90 let v církevním domově důchodců v belgickém Banneux Marriette Beco, již se zjevila v lednu a v únoru r. 1933 jako jedenáctileté dívce 8krát Panna Maria.

Marriette pocházela z prosté dělnické rodiny v městečku Banneux v belgických Ardenách z 11 sourozenců. Její otec byl socialista a odpůrce Katolické církve, matka hluboce věřící katolička. Dívka samotná se vyznačovala hlubokou zbožností. Jednou uviděla na zahradě jejich domku „krásnou dámu“. Když se jí zeptala, kdo je, dostala odpověď: „Jsem Panna chudých, Matka Spasitele a Matka Boží...“ Panna Maria si přála postavit na zahradě kapli, vedle níž vytryskl pramen, který měl dle jejího přání uzdravovat nemocné a mírnit lidské utrpení. Matka Boží vyzvala také k modlitbám za mír a k obrácení. Místní biskup v Lutychu prohlásil r. 1949 zjevení za pravé, což bylo potvrzeno i Svatým oficiem (dnes Kongregace pro nauku víry) ve Vatikáně. Mariettin otec se nakonec obrátil.

Mariette neměla řeholní povolání, vdala se a vedla skrytý zbožný život v Banneux. Mimořádnou péči věnovala kapli. Poválečný kancléř Spolkové republiky Německo Konrad Adenauer, praktikující katolík, který byl velkým ctitelem Matky Boží z Banneux, věnoval velkou finanční sumu na rozšíření kaple a na vybudování charitativních zařízení ve městečku. Do Banneux neustále chodí zástupy poutníků, zvláště nemocných, někteří se zde lékařsky nevysvětlitelným způsobem uzdravili. Proto se Banneux často označuje názvem „belgické Lourdy“.

Kirchliche Umschau 12/2011, překl. -kb-

komentáře, mnozí vidí ve způsobu jednání Rady pro vysílání čistě politické rozhodnutí, jehož cílem je omezit vliv katolických médií.

Občané Polska se proti diskriminaci katolíků bouří a podepisují se pod petici proti rozhodnutí rady pro vysílání. K dnešku (duben 2012) bylo nasbíráno něco přes 2 miliony podpisů, na něž ovšem Rada pro vysílání nebere ohled. To je také jeden z důvodů mnohých demonstrací v polských městech. Protestující vnímají boj o TV *Trwam* jako boj o svobodu slova vůbec. Všimají si totiž, že média hlavního proudu systematicky mlčí anebo mlží v důležitých národních otázkách (např. ohledně katastrofy smolenské). Zajímavý je také fakt, že ani zahraniční média se o desetitisícových demonstracích v Polsku nijak nezmiňují.

Schválně si zadejte do internetového vyhledávače slovo „*trwam*“, kolik aktuálních českých odkazů vám to nabídne...

bb

Kaple na místě zjevení Matky Boží v Banneux, ve výrezu Marriette Beco

Zázračná síla Kristových slov

„Ne, ne, ne, to přece nemůže být pravda, ona se snad dočista pomátla, jí už úplně haraší v kuli...“ říkal si polohlasně starý Brandner, když nastupoval do výtahu svého činžáku. Otevřel dveře bytu a usedl bezmocně na židli. Měl ještě v plánu, až něco málo sní, zajít na dvě piva a v hospodě s kamarády jako každý den povzpomínat na „staré časy“. Teď mu ale náhle bylo jasné, že dnes už nepůjde nikam. To, co uviděl u poštovních schránek, ho úplně konsternovalo, tento den nestojí vůbec za nic, takový šok se nedá jen tak vytěsnit z paměti.

Spíš naopak, Brandner si náhle s mučivou silou ducha připomenul ta léta svého života, o nichž se domníval, že jsou dávno pryč, symbolicky utopena v bájně řece Léthé, ze které nebožtíci ve starém Řecku pili, aby zapomněli. Teď náhle všechno ožilo a běželo před ním jako nervy drásající akční film.

Začalo to v sedmdesátých letech za éry tak zvané husákovské normalizace. Brandner, mladý

ambiciózní středoškolský profesor matematiky a aktivní komunista byl dosazen jako ředitel na strojný průmyslovku, aby tam zpacifikoval pedagogický sbor, známý svými „reakčními“ postoji v osmašedesátém roce. Ihned zahájil prověrky jednotlivých učitelů. Všichni se poníženež káli a uznali svou „pomýlenost“. Nebylo divu, měli přece rodiny. Až na jednoho. Až na profesora češtiny Kocourka...

Byl věřícím katolíkem, chodil s manželkou a třemi dětmi každou neděli do kostela, někdy i ve všední den. Přátelil se s kněžími a jeho kluci ministrovali. Takového nemohl nový režim ve školství potřebovat. Buď se zřekne své náboženské fantasmagorie, nebo půjde pryč ... tak Brandner uvažoval zcela ve shodě s direktivami strany. Předpokládal s naprostou samozřejmostí, že Kocourek tak jako ostatní nebude riskovat ztrátu zaměstnání a politickou šikanu.

Jenže omyl! Když Kocourkovi před celou prověřkovou komisí sdělil, že ví o jeho pravidelné účasti na bohoslužbách, ten se odvolal na ústavu, zaručující náboženskou svobodu. Když se mu ostatní pokoušeli jeho víru vyvrátit marxisticko-leninskými poučkami, on jim oponoval a logickými argumenty dokazoval existenci Boha a prospěšnost katolické víry. Když mu poukázali na inkvizici, upalování lidí Katolickou církví a žehnutí hitlerovských zbraní papežem, odpověděl, že to je převážně vylhané a dokonce drze označil Stalinovu vládu v Rusku za mnohonásobně horší a krutější období než byla éra středověké inkvizice. To již nešlo tolerovat. Kocourkovi se velkoryse povolilo, aby na průmyslovce zůstal do konce školního roku a během té doby si našel jiné zaměstnání, samozřejmě mimo učitelství.

Brandner však považoval za svoji povinnost Kocourka během těch pár měsíců, které mu zbývaly do prázdnin, hlídat. Šlo přece o nespolehlivou a socialismu nepřátelskou osobu. Jednou se mu tajně vloupal do zásuvky a ejhle! Našel v ní rozmnožené náboženské texty na téma Ježíšova výroku „Milujte své nepřátele...“. Tvrdilo se tam, že dnes jsou těmito nepřáteli komunisté. Tady už přestávala legrace, jednalo se o trestný čin. Brandner ihned zalarmoval Státní bezpečnost, která provedla

prohlídku v jeho psacím stole a také v bytě. Soud mu vyměřil 7 měsíců za pobuřování, které si na tvrdo odseděl. Dobře mu tak, blbečkovi, neměl provokovat. Kdyby jednal jako jeho kolegové, kdyby všechno odvolal a uznal svoji „pomýlenost“, bylo by to v pohodě. Jenže on ne, fanatik jeden pitomý!

Soudruzi Brandnerovu třídní bdělost a ostražitost uměli náležitě ocenit. Nabídli mu výnosné místo na okresním sekretariátu komunistické strany, což on bez sebemenšího zaváhání vzal. Byla to jeho nejlepší léta. Měl moc – a ta vždycky chutná. Tuto idylku ale narušila nechutná scéna, která se odehrála někdy počátkem 80. let, kdy za ním přišla neznámá žena.

„Já jsem Kocourková,“ řekla. „Těší mne, já jsem Brandner,“ odpověděl. „Však já vím, vy jste nepřímo zavinil smrt mého muže a udělal z našich dětí sirotky. Svědomí vás bude nelítostně hryzat až do konce života, a jestli se neobráíte, po smrti se budete zodpovídat před věčným Soudcem. Přišla jsem, abych vám to řekla...“ Než mohl Brandner jakkoliv reagovat, byla ta dáma pryč.

Až za chvíli mu došly souvislosti. Profesor Kocourek po odpykání trestu dostal zaměstnání v teplárně jako dělník. Bylo to na pokyn sekretariátu strany, kde Brandner ůřadoval. Již dlouho se vědělo, že prostředí v teplárně kvůli nedostatečné vybavenosti je životu nebezpečné, proto tam posílali bývalé vězně. Krátce nato tam nastal výbuch, při němž zahynulo několik lidí, Kocourek s nimi. Ale copak já za to mohu? říkal si sám pro sebe Brandner. Zavinil si to jedině on sám, neměl být vůl, ta baba je sprostá, když si troufá omlátit mi o hlavu jeho smrt, nejspíš to nemá v palici v pořádku.

Přesto však dlouho trvalo, než Brandner konečně na setkání s Kocourkovou vdovou zapomenul. A také na případ Kocourek. Teprve jiné starosti, které přišly s devětaosmdesátým rokem, mu umožnily pustit to z hlavy. Od komunistů odešel, začal podnikat. Zpočátku se mu dařilo, jenže potom nastoupili jiní, dravější. U něho se navíc projevila dosud skrytá závislost na hazardu. Moc dobře věděl, že ta mašinka v hospodě není dělaná na to, aby on nad ní vyhrával, ale aby vyhrávala ona nad ním, jenže pokaždé, jakmile začala blikat světýlka, neovládl se a sypal tam peníze. Přišel nejen o majetek, ale i o rodinu. První manželku opustil a vzal

si svoji sekretářku, podstatně mladší a atraktivnější. Ta, když u něho propukla hráčská vášeň a on hromadil dluhy, od něho odešla a děti se k němu přestaly hlásit.

Teď neměl nic než svůj důchod a byt ve starém paneláku ze sedmdesátých let. Vilu s bazénem a luxusní audinu mu zabavili exekutoři. Ze závislosti na hazardu se sice vyléčil, ale dluhy i s úroky zůstaly a z penze je splácel horko těžko. Hrozilo, že mu exekutoři nakonec vezmou i byt a on skončí jako bezdomovec. Měl potíže i s placením inkasa, často mu odpojovali elektriku i plyn. Partaje v paneláku o jeho potížích moc dobře věděly a přály mu je. Dobře mu tak, vždyť je to bývalý bolševický aparátčík, mafián a gambler.

Zhruba před rokem se ale začaly dít podivné věci. Brandner nalézal každý měsíc ve své schránce obálku a v ní nějakou tu korunu. Někdo věděl o jeho finančních těžkostech a pomáhal mu. Kdo ale? Už nedoufal, že to někdy zjistí.

Až dnes odpoledne.

Vracel se domů – a najednou ji zpozoroval, jak vhadzuje obálku do jeho schránky. Schoval se do boční chodby, aby jej neviděla. Ne, nemýlil se. Poznal ji po mnoha letech mimo jakoukoliv pochybnost. Je to ta, která jej tehdy našla z viny na smrti svého muže: Kocourková.

Brandner kdysi zasluchl, že bydlí o pár bloků dál a v jeho paneláku navštěvuje pravidelně jednu přítelkyni, nevěnoval tomu ale pozornost. Měl svých starostí dost. Od své kamarádky se nejspíš Kocourková dozvěděla o jeho problémech. Proč mu ale finančně pomáhá? Před jeho očima náhle vyvstal text, který tenkrát objevil u jejího muže v psacím stole: „Milujte své nepřátele a dobře číňte těm, kteří vás pronásledují...“ a také „Lačni-li tvůj nepřítel, dej mu jíst, žízni-li, dej mu pít...“ Že by to ti katolíci mysleli opravdu vážně?

Ne, zmatek v jeho hlavě byl tak obrovský, že nemohl již déle sedět. Vyběhl ven. Chodil ulicemi sem a tam, dokud nepocítil únavu. Chtěl zajít do nejbližší hospody – jenže žádnou neviděl. Náhle zjistil, že stojí u jakéhosi kostela. Byl otevřený, právě se tam sloužila večerní mše. Jen touha po odpočinku přiměla Brandnera vstoupit dovnitř a usednout v lavici. Celý život toto místo podvědomě nenáviděl. Rodiče ho sice dali pokřtít, na nátlak dědy a babičky byl i u první zpovědi a prvního přijímání. Potom konec, komunistická perzekuce sílila a on jako mladý student si vybral jinou cestu: cynické prospěchářství.

„Pane, probuďte se, stalo se vám něco?“ Brandner otevřel oči, v kostelní lavici totiž usnul. Teď viděl před sebou věřící ženy, plné starostí o jeho zdraví. Ne, fyzicky byl jako řipa, jeho duch se však řítit kamsi do neznáma. Teď přišel i kněz v klerice. Mladší, ale natolik zkušený, aby pochopil, že tento člověk potřebuje duchovní pomoc. „Dobrý večer, pane...“, řekl s vlídnou tváří. „Vidím, že máte nějaké problémy, nechcete si o tom pohovořit

v klidu u mě na faře?“ Brandner byl tak zmatený, že nebyl schopen žádného odporu.

S farářem si pěkně povykládali, Brandner mu vylíčil celý svůj život. Kněz znal Kocourkovou rodinu, paní chodila do tohoto chrámu pravidelně na ranní mši svatou. Brandnerovi se pomalu začalo v hlavě rozjasňovat, pater jeho námitky proti víře rozfoukal jako hromádku popela. Po více než padesáti letech se vyzpovídal.

Příští den ráno vdova Kocourková nemohla uvěřit vlastním očím. Starý bolševik Brandner, který zničil jejího muže, byl na mši svaté a dokonce u přijímání. Byl to pro ni, která už dávno odpustila, nejkrásnější okamžik života. Pro Brandnera ale nastal už včera. Den, o němž si myslel, že je tím nejhorším, nazývaným lidově „den blbec“, se stal najednou tím nejnádhernejším, neboť se přesvědčil na vlastní kůži, jaká obrovská spasitelná a uzdravující moc se uvolní, když katolíci vezmou Kristova slova vážně.

R. Malý

Páteční modlitba v 15 hodin, kdy Pán zemřel na kříži

„Klaním se Ti, Spasiteli můj, Ježíši Kriste, který umíráš na kříži z lásky ke mně. Děkuji Ti, že je to smrt pro moji spásu. Věčný Otče, obětují Ti Tvého milovaného Syna, který visí na kříži, úplně zbavený roucha, rozdrásaný trny a hřeby probodnutý, utrpěním celý zmorěný, a v mukách umírá. Ano, Bože můj, je to Tvůj milý Syn, kterého Ti obětují v tomto žalostném stavu. Přijmi jeho božskou oběť. Přijmi ji i ode mne, vždyť je to výkupné za moje hříchy. Je to Krev Bohočlověka, je to smrt Bohočlověka, je to Bůh sám, kterého Ti obětují na zaplacení a vyrovnání svých dluhů. Obětují Ti ho i na potěšení duší v očistci, za srdce zarmoucená, za nemocné a umírající, za obrácení hříšníků, za vytrvalost spravedlivých a také, abych si vyprosil milost dobře žít a dobře zemřít. Amen.“

Marcel Callo a druhové – mučedníci z rukou nacistů

Jasným dokladem toho, jak nacistický režim stíhal projevy katolické zbožnosti, je osud 51 francouzských katolíků, nasazených na práci v Německu. Nejznámějším z nich je bl. Marcel Callo.

Narodil se v Rennes r. 1921 v početné a zbožné dělnické rodině. Již jako 8letý chlapec se vyznačoval horlivou ministrantskou službou a aktivitou ve skautingu. Po vychození základní školy se vyučil tiskařem a mechanikem pro tiskařské stroje. Za nacistické okupace Francie musel r. 1943 na příkaz německé správy odejít pracovat jako tzv. „totálně nasazený“ do německého Durynska. Doma zanechal kromě rodiny i snoubenku, plánoval po návratu domů svatbu.

V Durynsku pracovalo mnoho Francouzů, mezi nimi i řada praktikujících katolíků. Callo je po práci a ve volné dny shromažďoval k modlitbě a k duchovnímu povzbuzení na podkladě tzv. „jocismu“, čili hnutí katolické dělnické mládeže, které založil belgický kněz a pozdější kardinál Joseph Cardijn. V neděli chodili samozřejmě všichni na mši svatou, ačkoliv gestapo zakazovalo cizincům, pobývajícím v Německu na nucených pracích, účast na bohoslužbách.

To se stalo Callovi a jeho druhům osudným. Marcel Callo byl zatčen, oficiální zdůvodnění gestapa znělo, že prý je „příliš katolický“. Poté pozavírali i jeho dalších 50 druhů, kteří s ním chodili na liturgii a scházeli se k modlitbám. Callo i ostatní z jeho přátel byli krutě mučeni, neboť gestapáci chtěli od nich „doznání“, že pod rouškou náboženské aktivity plánovali sabotážní činnost. Poté je odtransportovali do koncentračních táborů. Callo se octl v lágru ve Flossenburgu, kde v březnu r. 1945 zemřel po vysilující práci a surovém bití. Spoluvězeň ho našel mrtvého na pryčně a vydal následující svědectví: „Pohled zesnulého prozrazoval hluboké přesvědčení, že nalezl své štěstí. Byl to pohled světce.“ Papež bl. Jan Pavel II. jej zařadil mezi blahoslavené.

Podobný úděl jako bl. Marcela Calla potkal i jeho přítele jménem Henri Marranes. Přišel do Německa na nucené práce jako 19letý r. 1942. Upozornil na sebe gestapo svojí žitou religiozitou a kontakty s Callem. Při výslechu byl několikrát zmlácen do krve. Chtěli po něm výpověď, že on a Callo udržovali styky s odbojovými organizacemi. Marně. Odeslali jej proto rovněž do koncentráku ve Flossenburgu, kde při těžké vysilující práci v zimě nastydl a onemocněl zánětem močových cest. To způsobilo, že v noci neudržel moč a ušpinil slavník na pryčně. Kápem, čili velitelem světnice byl ruský komunista, který zuřivě nenáviděl křesťany. Vzal si tento „kážeňský přestupek“ jako záminku a počal ubohého Marranese surově bít, až ho umlátil k smrti.

Starověký apologeta Tertullian řekl známou větu, že „krev mučedníků je semenem nových křesťanů“. To však může být pravdou teprve poté, až se hrdinné mučednictví těchto svědků Kristových stane známým. Proto o nich píšeme.

Eduard Werner: Marcel Callo und Gefaehrten, Fels 1/2012, překl. -red-

foto: newsaint.faithweb.com

„Ó můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe, miluji Tě. Prosím Tě za odpuštění pro ty, kteří v Tebe nevěří, Tobě se neklanějí, v Tebe nedoufají, Tebe nemilují.“

Tuto modlitbu naučil anděl děti ve Fatimě

Církev ve službě člověku (16)

Křesťanství položilo základy ekonomie

Slovo „ekonomie“ se dnes v médiích skloňuje ve všech pádech, zejména pak v souvislosti s ekonomickou krizí, která zachvátila současný svět. Málokdo ví, že právě Katolická církev stanovila již před staletími principy účinného hospodářského systému, založeného na morálních hodnotách. Odtud pochází i pozdější sociální nauka Církve.

Již na sklonku středověku ve 14. a 15. století se zabývali tehdejší scholastikové hospodářskými otázkami, které jsou dnes vysoce aktuální. Jeden z největších ekonomů 20. století Američan Josef Schumpeter vysoko ocenil jejich přínos v tomto směru (srov. Thomas E. Woods: Jak Katolická církev budovala západní civilizaci, Praha 2008, str. 124).

Správné slovo o funkci peněz a spravedlivé ceně

Již ve 13. století dominikán a církevní učitel sv. Albert Veliký se zabýval myšlenkou spravedlivých a nespravedlivých cen. Těmi spravedlivými rozuměl takové, které se zcela přirozeně vytvoří na trhu a na nichž se většina prodávajících shodne s většinou kupujících (srov. Dinesh d'Souza: Křesťanství a ateismus úplně jinak, Praha 2009, str. 59). Kdo z obchodníků přitom zneužije svého postavení a prodává za vyšší ceny, než je obvyklé, dopouští se hříchu a zároveň z hlediska zákona trestného činu, který musí být světskou mocí potrestán.

Na Albertovy myšlenky navazovali ve 14. století rektor pařížské univerzity Jean Buridan a jeho žák Mikuláš Oresme (Woods... str. 126). Ti se zabývali úlohou peněz a stali se zakladateli vědy zvané „monetarismus“. Tu potom v 15. století rozvinuli františkáni, především pak významný kazatel a mravokárce sv. Bernardín Sienský. Ten naléhal, aby hlavním kritériem spravedlivé ceny byla především finanční možnost kupujícího nabízené zboží koupit nebo nekoupit, jinými slovy tedy: cena zboží, zejména toho, které člověk nezbytně potřebuje k životu, musí být taková, aby byla dostupná i tomu nejhudšímu, jinak nelze hovořit o spravedlivé ceně, ale o hříchu (Woods... str. 128).

Tyto františkánské ekonomické teze na přelomu 15. a 16. století dále rozvinul kardinál sv. Kajetán

de Vio, který rozebral z morálního hlediska, co všechno může být do stanovení ceny započteno a co nikoliv, důležitou roli při tvorbě spravedlivé ceny hraje podle tohoto církevního hodnostáře i lidská práce (Murray N. Rothbard: Economic Thought, str. 100–101). Kajetánovy názory následně potom rozpracovali v 17. století svými ekonomickými teoriemi jezuité. Podle katolické nauky, vyložené zejména sv. Kajetánem, nesmí být tvorba spravedlivé ceny zboží vázána pouze na užitečnost, jakou mu dává výrobce nebo prodejce, ale stejnou měrou i na ocenění, které mu dává většina lidí na základě svých potřeb a své momentální situace.

Katolická církev a lichva

Od prvo počátku své existence považovala Církev lichvu, tzn. právo věřitele připočítat si k půjčené částce úrok, čili určité procento za ztrátu, kterou tím utrpí, za nemorální. II. lateránský koncil r. 1139 exkomunikoval lichváře z Církve. Ostře se proti lichvě vyjadřoval ve své Teologické summě i církevní učitel sv. Tomáš Akvinský. Papež Benedikt XIV. v polovině 18. století ve své encyklice „Vix pervenit“ napsal tato tvrdá slova: „...každý výtěžek, který přesahuje půjčenou částku, je nedovolený a lichvářský.“

Lichva byla proto v katolickém středověku pod přísnými tresty zakázána. Protože se ale jednalo o zákon Církve, vycházející z katolické nauky, a tudíž platící jen pro pokřtěné, nevztahoval se na nekřesťany, především na Židy, kteří půjčovali peníze i na značně vysoký úrok, v Praze ke konci 14. století až přes 100 procent (Jaroslav V. Polc: Sv. Jan Nepomucký I, Řím 1972, str. 253). To bylo jednou z příčin odsouzeníhodných pogromů proti židovským komunitám ve středověku, při nichž se dlužníci především zभावovali židovských dlužních úpisů. Papežové vydali na ochranu Židů více než 300 dokumentů, v nichž

hrozí pachatelům exkomunikací, často však nebyly nic platné.

Renesance s sebou přinesla i rozvoj bankovníctví, které vzkvétalo především v severní Itálii a v Německu. Dovoz stříbra a zlata z amerického kontinentu, nástup kapitalismu a ekonomické složitosti spjaté s průmyslovým a peněžním podnikáním postavily Církev v následujících staletích před nutnost přesněji stanovit, co je to vlastně lichva. Toho si byl vědom i výše zmíněný papež Benedikt XIV., který rozlišuje mezi půjčkou, poskytnutou na investici, jež přináší dlužníkovi nějaký zisk a hmotný prospěch, a půjčkou pouze na uspokojení vlastních potřeb. Jde-li o první případ, potom je spravedlivé po dlužníkovi žádat při vrácení dluhu nějakou částku „navíc“, odpovídající vlastnímu zisku z půjčených peněz. Toto není lichvou, tou by bylo vyžadování peněz „navíc“ v druhém případě, kdy půjčené peníze nejsou určeny k podnikání, a tudíž k finančnímu zisku dlužníka, nýbrž pouze k pokrytí jeho životních nákladů. Ani v prvním případě však nelze žádat sumu překračující zisk dlužníka z půjčené částky.

Toto rozlišení mezi půjčkou k podnikání a k investici, jež přinese dlužníkovi prospěch, a půjčkou k uspokojení osobních finančních potřeb dlužníka a jeho rodiny, bylo známo už ve středověku, i když se o něm nehovořilo a nepsalo tolik jako v novověku. Souviselo to s tím, že feudální ekonomika na rozdíl od kapitalistické byla stabilnější a méně komplikovaná (srov. Brian M. McCall: Otázka lichvy, *The Remnant* 4/2008, překl. Mikuláš Spurný).

Současná ekonomická krize je krizí morální

Principy ekonomie, vypracované katolickými teoretiky již ve středověku, byly základem spravedlnosti v ekonomických vztazích nebo k ní alespoň směřovaly. Bohužel je třeba říci, že současný kapitalismus se těmito zásadami neřídí, zejména ne naukou o spravedlivé ceně a naukou o lichvě, které – kdyby našly své uplatnění – by podstatně přispěly k vytvoření spravedlivější společnosti a také k lepšímu fungování ekonomiky.

Nemorální je především nabízení obrovského množství půjček na všechno možné, v mnoha případech na lichvářský úrok, který zejména sociálně slabší občané nejsou a nebudou schopni splácet. Důsledkem jsou potom čím dál častější exekuce a lidská dramata s nimi spojená. I ceny zboží základních životních potřeb se čím dál více vzdalují kupním možnostem sociálně slabších občanů.

Za této situace jsme svědky toho, že stále více rozumně uvažujících odborníků oceňuje katolické ekonomické principy, které vycházejí z požadavku spravedlnosti. Katolíci teoretikové ve středověku i v novověku uvažovali o ekonomice výhradně v souvislosti s morálkou. Renesanční myslitel Niccolo Macchiavelli však už na přelomu 15. a 16. století veškerý společenský život včetně hospodářství od náboženství a etiky oddělil. Osvícenství toto rozdělení ještě prohloubilo, což poznamenalo i nástup kapitalismu, který se časově kryje právě s rozmachem osvícenství, jež mu vtiskuje svoji tvářnost.

Kapitalistická ekonomika se tak rozvíjí bez vztahu k mravním hodnotám, daným přirozeným zákonem, především požadavkem spravedlnosti. Proto je poznamenána mnoha nespravedlnostmi a křivdami, na něž Církev musela reagovat svojí sociální naukou, dosahující vyvrcholení v encyklikách papežů na toto téma od Lva XIII. až po bl. Jana Pavla II. Tímto tématem se budeme zabývat v příštím čísle.

Nárok, nebo krutost?

Odpovědí medicíny na problém neplodnosti manželského páru je v dnešní době metoda mimotělního oplodnění zvaná „in vitro“. První pokusy tohoto typu se prováděly r. 1937 v Anglii, první dítě ze zkumavky se narodilo r. 1978 také v Anglii. Od té doby probíhají neustálé výzkumy tímto směrem.

Jaká je ale nauka katolické církve? Podle ní je nezbytné při léčení neplodnosti respektovat tři základní dobra:

1. Právo na život a fyzickou integritu každé lidské bytosti od početí až do přirozené smrti;
2. Manželskou jednotu, která předpokládá právo manželů stát se otcem a matkou pouze díky sobě;
3. Specifické hodnoty lidské pohlavnosti vyžadují, aby předání života bylo plodem vlastního manželského aktu, aktu lásky mezi manžely.

Pod tímto zorným úhlem je třeba provést morální zhodnocení oplodnění in vitro. To se děje buď metodou homogenickou, nebo heterogenickou.

Homogenní oplodnění spočívá na použití genetického materiálu, tzn. spermatu a vaječné buňky, od osob v manželském svazku. Tím ovšem není tato metoda ospravedlněna, protože nový život je vždycky darem Božím a vzniká v důsledku osobního kontaktu dvou lidí. Muž a žena v sexuálním aktu „velebí svou lásku a jednotu“ (Daniel Ange). Život dítěte tak přestává být plodem lásky rodičů a stává se výsledkem použitých lékařských technik. Tato metoda s sebou také přináší ničení nadbytečných plodů, čili potraty. Ve zkumavce je totiž oplodněno více vajíček, z nichž se nakonec vybirají ta nejsilnější. Ostatní jsou zničena.

Heterogenní oplodnění spočívá na použití genetického materiálu, tzn. spermatu a vaječné buňky, od třetích osob. S tím se pojí odkup vaječné buňky od cizí ženy a použití spermatu z banky spermií. Tato metoda na prvním místě narušuje manželskou

Na světě stále víc žen, které otěhotněly díky umělému oplodnění, podstupuje potrat. Statistiky z roku 2009 uvádějí, že v Anglii a Walesu je provedeno průměrně 80 potratů ročně u žen, které otěhotněly metodou in vitro. V roce 2007 toto číslo dosahovalo až 97 potratů. Ze statistik plyne, že každý potratář vidí u sebe po zákroku in vitro minimálně jednou ročně ženu. Důvodem k potratu nejsou zdravotní důvody, ale změna životních plánů rodičů.

věrnost a důstojnost. Dalším nepřijatelným momentem je vyloučení biologického příbuzenství mezi dítětem a oběma rodiči. Manželé, kteří se podrobili tomuto zákroku, zakoušejí potom nedostatek vzájemné jednoty a reagují depresivně, děti narozené v důsledku těchto experimentů trpí potom poruchou vlastní identity.

Morální hodnocení obou metod může být proto pouze jediné: negativní. Eticky nepřijatelná je především ta skutečnost, že nadbytečná embrya jsou ničena. Lidský život začíná už od početí, tzn. od oplodnění ženského vajíčka mužskou spermií, jedná se tedy o potrat. Vyskytují se však i další nepřijatelná, lékařsky průkazná fakta: ohrožení hormonálními změnami při přenosu embrya do těla ženy, ničení organismu ženy v důsledku hormonálních změn, není žádná jistota splnění aspirace rodičů, kteří vložili tolik úsilí do početí dítěte, psychické poruchy u žen, jež podstoupily tuto metodu atd.

Metoda oplodnění in vitro je spojena s obrovským rizikem pro zdraví dítěte i matky. Její použití se záměrem učinit neplodný manželský pár šťastným je proto obrovským nedorozuměním. Častokrát totiž neštěstí neplodnosti je přirozenou obranou lidského organismu proti příchodu na svět slabého a nemocného jedince. Vzniká proto otázka: Přináší touha po dítěti za jakoukoliv cenu někomu štěstí?

P. Jerzy Szyran, RN 1/2011, zkrácený překl. -kb

„Ó můj Bože, svěřuji se plně do Tvých rukou. V dostatku i v nedostatku, v radosti i v bolesti, v přítelství i v opuštěnosti, v počtě i v pokoření, v dobré i zlé pověsti, v útěše nebo v bezútěšnosti. Všechno je dobré, ať už Tvá přítomnost nebo Tvá skrytá tvář, jen když to přichází od Tebe. Vždyť Ty jsi moudrost a láska – co mohu chtít víc? Ty jsi mne vedl podle svého záměru a se slávou jsi mne přijal. Co mám na nebi a co hledám na zemi mimo Tebe? Mé tělo a mé srdce jednou skončí; ale Bůh je Bohem mého srdce a můj podíl na věky. Amen.“

Bl. John Henry Newman

PROČ SŇATEK?

foto: Svetlana Larina | Dreamstime.com

Často slyšíme otázku, jestli je vůbec nutná svatba, když se snoubenci mají opravdově rádi. Tyto pochybnosti mohou mít pouze ti, kteří buď nemilují opravdově, nebo si nejsou svojí láskou jisti. Čím více snoubenec(-nka) svého partnera miluje, tím více to touží sdělit celému světu – veřejně, před svědky a písemně. Je si totiž vědom(a), že není Bohem, jemuž druhá osoba může světit svůj dočasný osud na dobré slovo, vyřčené v soukromí. I při koupi kousku půdy se cítíme bezpečněji, když prodávající nám to dá písemně i s razítkem. Tím spíše potom potřebujeme písemné potvrzení slavnostního rozhodnutí, když se jedná o náš celý pozemský život. S tím nemá žádné problémy ten, kdo doopravdy miluje.

Civilní smlouva není alternativou pro svátostné manželství. Co více – je právní fikcí, protože státní zákon nemůže nikomu nařídít, aby miloval. Proto také ani nemůže nikoho trestat za to, že tuto civilní smlouvu zrušil, například když zradil svého manželského partnera a děti a zavinil rozpad rodiny. Naopak, stát dokonce akceptuje a potvrzuje postup tohoto typu, když viníkovi dovoluje uzavřít nový civilní sňatek s jinou osobou.

Před několika lety mne prosila o radu jedna mladá dáma, bydlící v Londýně. Navázala tam známost s muslimem a chtěli se vzít. Sdělila mi, že oba se mají velice rádi a chtějí být spolu navždy jako manželé. Mají pouze různé názory na to, jakou formu sňatku zvolit. Vysvětlil jsem jí, že civilní svatba vůbec nepředpokládá doživotní svazek lásky a korán dovoluje muži manželství se čtyřmi ženami. Jestli snoubenci touží milovat se věrně a neodvolatelně až do smrti jednoho z nich, tak pouze Katolická církev nabízí možnost takové manželské přísahy, která stvrzuje jejich lásku na celý život!

Kdo se učí lásce u Boha, ten se osvobozuje od karikatur lásky, zvláště pak od naivního přesvědčení, že láska je tímtež, co sexuální soužití,

zamilovanost, tolerance, „volné spojení“ a podobné hlouposti. Bůh nás učí té jediné lásce, která nikdy nezklame. Je to láska hrdinská i moudrá současně. Bůh nás miluje tak šleň, že svou lásku neodvolává ani tehdy, když my jsme ho v lidské podobě zabili. Zároveň nám ale prokazuje svou lásku moudře, to znamená úměrně k našemu chování. Nikoho nerozmažluje a na všechny klade vysoké nároky, když chce, abychom se navzájem milovali tak, jak On první miloval nás, a ne pouze tak, jak zkusíme milovat my sami sebe.

Svátost manželství je možno uzavřít pouze svobodně a dobrovolně bez jakéhokoliv nátlaku zvenčí od jiných osob. „Bez této svobody je manželství neplatné...“ (Katechismus Katolické církve 1628). Bůh i tady respektuje svobodu člověka a nikomu neurčuje manželského partnera. Poskytuje ale kritéria jeho volby, jež nikdy nezklamou. Především musí být člověk uzavírající manželství schopen a ochoten splnit svou přísahu největší lásky, jaká může spojit muže a ženu ke společnému životu na této zemi. Čím více ona i on žijí v Boží přítomnosti a čím více důvěřují Bohu v každé situaci a v každé záležitosti, tím více bude jejich rozhodnutí spojit své životy podepřeno Boží pomocí a tím větší se stane šance, že ona i on skutečně požeňanou volbu! V každém případě jsou ale pouze snoubenci sami odpovědní za své vlastní rozhodnutí a nesou bolestné následky, když skuteční zbrklou a chybnou volbu. Jestli některý z manželů zklame, tak zklame on, nikoli láska, protože abstraktní pojem nazývaný láskou není schopen milovat, to dokáže pouze konkrétní osoba. Když se ukázalo, že jeden z manželů přestal milovat, tak nezklamala láska, ale ten konkrétní manželský partner.

Dotek Panny Marie Neposkvrněné

Bůh k nám promlouvá nejrůznějšími způsoby. Prostřednictvím duchovních, blízkých, přátel, formou zjevení, různých životních situací a mnoha dalšími de facto jakýmkoliv způsoby, kterým máme nebo jsme schopni porozumět. Ke mně promluvil skrze několik životních událostí, od úrazu až k milosti doteku Neposkvrněné Panny Marie. Stalo se to takto...

AUTA, SPOLEČNOST, CESTOVÁNÍ...

Jsem mladý muž, s právně-ekonomickým vzděláním, z rodiny podnikatelů. Děťství i dospívání jsem prožil v přebytku, nikdy jsem nezažil, co to je, nemít něco, co chci, nedostat, co žádám... Moji rodiče, byť vytižení svou prací, mi přichystali překrásné dětství. Musím podotknout, že jsem nejmladší ze tří bratří. Byli jsme vždy rodina katolíků, kteří nevynechali žádnou nedělní bohoslužbu. Do jaké míry jsme kromě odstání mše svaté nechal proniknout Boha do našeho života, je již záležitost každého z nás.

Co se mě týče, neměl jsem Boha na prvním místě. Přední příčky mého hodnotového žebříčku zabírala auta, společnost, jídlo, televize, cestování, požitek... No a k tomu všemu mi „Bože, prosím dopomoz“. Takto bych asi charakterizoval naši víru. Takže to jen tak na úvod k mé identitě.

Ovšem jaké životní cesty mě čekají, abych se opravdu stal věřícím křesťanem, jsem vůbec ani netušil.

PO 23. ROKU ŽIVOTA

Byl to věk, ve kterém jsem měl pocit, že mi vše utíká před očima. Měl jsem strach, že pokud se nezapojím do tohoto běhu, ztratím se a už nikdy neuspěji.

Vzhledem k mému nadbytku nebyl žádný problém skočit do života a užívat ho plnými doušky. Společnost kolem mne mi ukazovala, co musím mít, abych byl někým. První řadu plníš z částí – musíš mít peníze – máš jich relativně dost, ale musíš jich mít víc. Nestačíš si přece s málem. Přece nebudeš dávat strop svým touhám, uživej všeho, co ti život nabízí, je krátký a ty si ho užij. A hlavně, prosím tě, na nikoho se neohlížej, s nikým nesoucit, pokud má někdo problémy, uteč od něj, přece si nebudeš připouštět problémy ostatních, jen se hlavně v ničem neomezuj.

A tak jsem poslechl. Byl jsem poslušným žákem zlého. Chtíč, smilstvo, pýcha, hněv, zášť, sobectví,

bezohlednost, to byli moji přátelé, kteří se mnou trávili den i noc – převážně noc. Protože když sloužíme zlému, pošle nám zlé, on to jinak neumí.

Musím vám říci jednu věc. Moji rodiče v té době velice trpěli. Viděli svého syna, milovaného nejmladšího, jak padá ke dnu. A nenechá si pomoci. Víte, jak hrozný pocit musí být pro rodiče vidět své dítě zatracovat samo sebe? Mnozí z vás možná ano, jste též rodiči a máte děti, které vám dělají totéž. Tak poslouchejte dále, jestli tam najdete podobnosti.

Nemusím snad říkat, že mši svatou, svátost smíření, eucharistii, jsem do svého života vůbec nepočítal a zdaleka ji nevyhledával.

V době svého úpadku jsem přítom chodil s vynikající dívkou. Poznali jsem se již na střední škole, později jsme si zařídili i svou domácnost a žili spolu. Nic mi nechybělo. Měla nejpřírodnější srdce, jaké jsem kdy poznal, přesto že nebyla katoličkou, měla lásku ke všem lidem. Dovedla soucítit s každým trápením lidí, odpouštět a zapomínat vše špatné, obětovat se druhým. Mimo její charakterové vlastnosti byla také krásnou dívkou, stále se usmívající jako sluníčko. Radostná, vždy milá a naší domácností vždy voněly nejchutnější pochoutky. Ze země se dalo jíst, nikdy jsem neměl nouzi o vyprané, vyžehlené oblečení, nikdy jsem neslyšel „pojď mi pomoci, nic neděláš, jsem na to sama...“, naopak. Stále mě jen chtěla udělat šťastným. A já? Urážel ji, hádal se s ní a pohrdal její láskou.

Vždyť přece na vedlejší louce je tráva zelenější. Ona dělá určitě vše špatně a já musím jít jinam a hledat lepší. Vždyť jí jde určitě jen o její pohodlí a její touhy.

Žádný večer jsem netrůvil doma. Sedával jsem po kavárnách, barech, diskotékách a pofiderních podnikcích a tam hledal své štěstí, svůj klid.

Vidíte, moji milí? Když přijmeme zlo do svého života, sloužíme mu (protože hřích je radost

dávlova a pláč Krista), zlý nás nechce nechat přemýšlet o tom, co děláme. Protože bychom litovali, vyzpovídali se, a tím se ztratili z jeho moci. Proto když se odevzdáme hříchu, zlý nás ohluší a zaslepí. Abychom neviděli, jakou zkázu po sobě necháváme.

Neviděl jsem tedy, jak moje milá trpí, pláče, je nešťastná, stejně jako moji rodiče.

Představa, že bych nějaký večer strávil doma, mě děsila. A tak jsem vyhledával „přátele“, kteří se mnou mohli udržovat krok nočního života. Dovedete si jistě přestavit, jací lidé to mohou být. Hodiny a hodiny strávené plkáním o ničem. Vysmívání se chudým, pracujícím, bohabojným a skláněním se před „velkými“. Kdo byli pro mě velcí? Ti, kdo měli víc. Lepší auta, větší majetek, moc. To jsou přece někdo, ne jako ti hlupáci kolem, co nic nedokážou. Ty musím poslouchat a následovat.

Tak jsem se dostal do vysoké společnosti, jak jsem toužil. Mezi vlivné a bohaté, celebrity, „vyšší společnost“. To, že tato společnost je prázdná, hledající svého boha ve všem, jen ne v Bohu, že jsou to lidé zahledění pouze do sebe, pyšní, mnohdy zlí, nepřejicní, nabubělí a nešťastní, jsem neviděl. Neviděl jsem, že každý z nich touží po lásce, a protože ji nemají, vysmívají se jí a dávají najevo, „čím víc jsi tvrdák, tím víc jsi někdo a nikdo tě neohroží“. Nepřipomíná vám to vězení...?

Hle, a už mě nic neohroží. Jsem jeden z nic a to je přece můj cíl. Jezdili jsme po městech, předváděli se na party, požívali chťičů. Lidé na nás koukali jako na „ty vyvolené“. Ale to nejsou vyvolení. Tohle není vzor, tohle je ostuda a zoufalství – to jsem ovšem neviděl.

BŮH PROMLUVLIL POPRVÉ

Po nějakém čase se nám domácí prostředí zdálo být již okoukané, a tak jsme začali toužit po exotických krajích. A zde začal můj příběh milosti.

Až s odstupem delšího času stále více přicházím na to, jak se ke mně Bůh snažil promlouvat, skrze tolik situací, ale já byl odevzdaný hříchu. Neslyšel jsem a neviděl.

První situace nastala v jedné latinskoamerické zemi. Při jednom výšlapu na sopku, kde jsme si chtěli prohlédnout tekoucí žhavé magma přímo před námi, se znenadání utrhnul kousek skály, asi jeden metr krychlový, a dopadl přímo přede mne. Začali jsme prchat, ale žádný jiný už nespadol. Všichni mi blahopřáli, „udělat o jeden krok víc, jsi na místě mrtvý“. Říkal jsem si, to mám ale štěstí. Ani mě nenapadlo poděkovat Bohu za život a zeptat se jej, co mi tím chce říct. Záměrně říkám zeptat se ho, nikoliv zapřemýšlet. Protože my se musíme ptát Boha. Jelikož naše mysl je hříchem, tedy tím zlým, zatemněna. Bůh nás nenutí mu naslouchat, ale touží po tom, abychom se ho ptali, aby nám mohl odpovědět. Tak tedy dále.

Boží ruku jsem tedy nepřijal. Můj život běžel beze změny. Pouze moje maminka, která mi, když jsem jí prožitou zkušenost ze sopky vyprávěl, řekla: Synu, to bylo Boží volání. Ale já to nechtěl slyšet a krmil jsem touto historkou svoje známé, abych byl zajímavý.

O nějakou dobu později ke mně měl Bůh promluvit znovu.

Je dobré vám říci, že jíž před mou první cestou mi moje maminka darovala medailonek Panny Marie, Neposkvrněné. Říkala: „Nemám o tebe strach, budeš-li tento medailon nosit. Já se za tebe budu velice modlit.“ Moje maminka byla již delší dobu Rytířkou Neposkvrněné.

ZAVOLAL PODRUHÉ...

Byl jsem na další cestě, v jiné exotické zemi, pro změnu na druhém konci – tedy v Asii. Opět jen pro vyhledávání zážitků pro vlastní potěšení. Doma už to přece nestojí za nic – vidíte, dábel si klade stále větší nároky, hřích se stával neuspokojitelným.

Jednou ze zábav v této zemi byla jízdá na vodním skútru, no a tak jsem šel. Radši abych si při jízdě neroztrhl řetízek na krku, sundal jsem si jej tedy z krku a položil na lehátko. Ovšem i s medailonkem Immaculaty.

Rozjel jsem se po moři a nechal se unášet opojným pocitem a v tu chvíli přišla rána. Thajský záživ je velice klidný na vlny, obzvláště místo, kde jsem se nacházel já. I na jihočeském rybníku jsou větší vlny než byly zde. Ovšem znenadání se zde vlna objevila a vedle projíždějící skútr do ní najel tak, že ztratil kontrolu a dopadl přímo na mne. Viděl jsem jen záblesk a nic. Ocitnul jsem se ve vodě a opodál viděl polopotopený můj skútr a kamaráda, který mi chce pomoci z vody. Připluli další a ptali se: „Co je ti? Jsi v pořádku?“ „Nejsem. Nemohu pohnout nohama. Necítím je.“ Jsem člověk nízké váhy, ale tři muži mě nemohli dostat na loďku.

Poté co mě dopravili na břeh, byl jsem v šoku. Nevěděl jsem, co se děje. A nemohl hýbat nohama. Byl to opravdu strašný pocit. Po chvíli přijela sanitka, odvezli mě do nemocnice, ošetřili a najednou jsem se ocitnul sám, na nemocničním lůžku. Vše se seběhlo tak rychle.

Při nehodě došlo k poškození pánve. Možná kdybych nesundal medailon Immaculaty, stala by se nehoda stejně, ale možná ne tak silná. Protože nebeská Matka se za nás přimlouvá a zmírňuje naše tresty.

Po několika dnech strávených v nemocnici a po různých vyšetřeních mi lékaři sdělili, že chodit budu, ale chce to čas. Po příletu do vlasti mi náš lékař sdělil: „Měl jsi štěstí. Stačilo jen málo a zemřel bys a o tom, že chodíš, mluv jako o zázraku.“

Po osmiměsíčním ošetřování nemám až na mírné zkrácení nohu a nějaké drobné šrámy žádné následky. Občas při změně počasí nemohu vstát, Bohu díky za to.

Ty dny, co jsem proležel na nemocničním lůžku, jsem sice začal přemýšlet, ale úplně špatně.

Zamýšlel jsem se, co by následovalo, kdybych nemohl chodit. Ničeho bych nemohl užívat, byl bych ve své společnosti na obtíž, protože tato moje společnost nechce žádné problémy a už vůbec ne s někým soucit, ba mu dokonce pomoci. A tak jsem uzavřel mnoho úrazových pojistek, abych tedy mohl být zabezpečený i v případě invalidity. To je hrůza. Když si zpětně vzpomenu, jak jsem byl přizemní a hloupý.

A tak mě ani tato situace nezměnila. Pouze jedna věc se změnila. Dostal jsem strach. Strach, že nejsem dokonalý. Strach z toho, že se může něco takového přihodit. To je ten pocit, který máme, když nejsme s Bohem. Strach, beznadějí a zoufalství. To jsou pocity od dábla. Bůh, nemá tyto pocity. Protože se ničeho bát nemusí a dává naději. Takže dle toho, kterému sloužíme, ten nás odměňuje, tak jak umí.

POTŘETÍ ZAKŘIČEL...

A život šel dál... beze změny. Pouze přibyl strach. Další večírky, prázdné tlachy, chtíče, smilstvo, pýcha, hněv, zášť, sobectví, bezohlednost.

Bůh volal a já ho neslyšel. Proč volal? Protože mě miluje. Proč mě miluje? Protože to jinak neumí. Když dítě blížící se k propasti neslyší volání svého otce, musí zvýšit hlas.

Uplynul rok. Opět jsem cestoval, opět kvůli sobeckým cílům. Tentokrát na Filipíny.

Filipíny se skládají z více než sedmi tisíc ostrovů a přes jeden z nich jsem projížděl. Žádné krásné místo, žádné písečné pláže a modré moře, ale jen špína, chýše, pouliční bary, prašné cesty a místní gangy. Bylo už pozdě a nemohli jsme se dostat dále. Tedy jsme se rozhodli přenocovat. Jeden číšník z baru nám domluvil nocleh. Ale hotel? To tu není. Tak se stalo, že každého z nás ubytovali jinde. Jeden v podzemním pokoji bez oken, druhý v předsiní u cesty a já něco jako na pavlači, v pokoji, kde nebyla ani voda, ani světlo, ani WC. Museli jsme spát každý zvlášť, jelikož za více pokojů se účtuje více peněz. Ptali jsme se, proč nás tedy neubytují všechny alespoň na té pavlači. Údajně nebylo místo. (Později jsem ovšem zjistil, že místo tam bylo, ba dokonce, že bylo prázdné, ale to by se neodehrálo to, co jsem měl prožít.)

Jak jsem se již zmiňoval, já dostal tu pavlač. A zde mělo být volání Boží nejhlasilější. Prosím poslouchejte.

Uprostřed noci mě vzbudil podivný zvuk. Probral jsem se a přemýšlel, co to je. Bylo to vpovzdálí, asi tak šest sedm dveří od mého pokoje. Sálh jsem po mobilu, že zavolám ostatním, ale byl vybitý. Zaposlouchal jsem se do toho hluku a začal se mě zmocňovat strach. Znělo to, jako když se někdo pomalu dobývá do dveří. Bylo to podle poslechu několik lidí. Následně silné otevření, hlasy, šramot, snad nějaké rány a shoení něčeho z pavlače dolů, něco jako igelitový pytel. A ticho.

A to se opakovalo stále. Postupovalo to blíže a blíže k mému pokoji. Nabyl jsem přesvědčení, že je se mnou konec. Utvrdil jsem se v myšlence, že zde zemřu. Filipíny. Teroristé zde unášejí turisty kvůli vyjednávání s vládou. To je to, co mi přišlo ihned na mysl.

Říkal jsem si, tak takhle skončím. Buď mě zabijí hned nebo prožiji veliká muka, a co se mnou bude?

Možná jsem měl vyběhnout ven a utéci. Křičet. Volat o pomoc. Jenže koho volat? Zde nefunguje žádná policie. Utéct? Kam? Je to malý ostrůvek, kolem samá temná voda a na ulicích vládnou gangy. Nikoho se nedovolám. Strach, který se mě zmocnil, neumím popsat. Úplně jiný strach, než jaký jsem prožíval do té doby. Jiný strach než při nehodě, kdy si člověk uvědomí až po ní, co se mohlo stát. Strach, jaký můžeme prožít pouze při setkání se smrtí. V tom momentě, kdy vám mozek řekne, ano, to je smrt.

A v ten moment jsem si vzpomněl, že mám na krku medailon Immaculaty. Pevně jsem jej sevřel, a jak jsem se dlouho nemodlil, začal jsem horlivě se zdrávasem. A jak jsem došel ke slovům: „...pros za nás za hříšné, nyní i v hodinu smrti naši...“ uvědomil jsem si, co tato slova vlastně znamenají. Že ta hodina smrti je zde právě teď.

Modlil jsem se velice upřímně a vyznával se Panně Marii ze svého života. Má slova zněla: „Maria, matko milosrdenství, vím, jak marným životem jsem žil. Ví, jak jsem promrhal vše, co mi Bůh nadělil. Jak jsem sobecký a hříšný. Panno Maria, dej mi prosím šanci žít znovu...“

Je velice zajímavé, jak se člověk zachová v momentě, kdy je směřen se smrtí. Možná mnozí z vás o tom přemýšleli, jak to asi bude probíhat, co budeme cítit. No, já to prožil. Prožil jsem přesvědčení, že je konec. A nikdy předtím bych si nepředstavil, že se zachovám zrovna takhle, že budu cítit zrovna tohle.

Hluk a šramot dospěl k mým dveřím. Posadil jsem se na postel a svíral na krku medailon Immaculaty. Klikla se začala hýbat, lomcovat a v tom se dveře otevřely. Stále jsem jen seděl a koukal do dveří. Stál tam muž ještě z druhým, byl to ten, který mi pronajímal pokoj. Zasvítil mi baterkou do očí a ulekl se: „...promiňte, promiňte, nevěděl jsem, že tu někdo je, my jen uklízíme pokoje.“ Přistoupil k rohu, vysypal koš do igelitového pytle a ten druhý muž jej hodil dolů z pavlače jinému, co jej dával na vozík. Zavřel dveře a odešli.

Říkáte si, co se tedy stalo? Vždyť se nic nestalo, to má být ten Boží hlas?

Říkám ano. Já totiž nevěděl, že jsou to uklízeči. Já byl přesvědčen, že zemřu. Přesvědčen, že nebudu pokračovat ve svém životě, že vše končí. Nemodlil jsem se: „Panno Maria, mám strach, nevím, co je to za zvuky, odezeň je ode mne.“ Modlil jsem se: „Dej mi druhou šanci, vypros mi u Boha dar života.“ Tak se nemodlíme, když nečekáme smrt.

Ano, nic se nestalo. Ale uvědomil jsem si, jaký je můj život. Jak devastuji vše okolo sebe. Dělam lidem smutnými. Jsem sobec, hříšník, a že není nic, čím bych se mohl Bohu zalíbit. Od této chvíle jsem si uvědomil, kdo na mě doma čeká. Koho miluji. Komu mám být vděčný. S kým chci trávit čas. Pro koho chci žít.

Má milá se ode mne v době mého úpadku odstěhovala. Opět jsme začali spolu žít, začal jsem pečovat o to, jak dělat lidi kolem sebe šťastnými. Uvědomil jsem si, že nechci žít pro sebe, ale pro (zatím) svou rodinu.

Bůh musel zakřičet tak, že jsem slyšel hlas smrti. Napřed jen volal, v podobě padající skály v Guatemale. Zvyšoval hlas při nehodě v Thajsku. Ale až ten poslední jsem uslyšel.

Opustil jsem svět večírků, diskoték, chtíče. Začal jsem žít pro rodinu.

ALE TO NEJHEZČÍ TEPRVE PŘICHÁZELO

Jako znovu zamilovaní jsme trávili nějaký čas s mou milou na kanárském ostrově jménem Gran Canaria. V té době už mi nic neříkaly touhy po nezměrném bohatství, luxusu, úspěchu, požitku. Chápal jsem svůj dar života jako napravení toho, co jsem svou bezohledností způsobil.

Ostrov Gran Canaria je zasvěcený Panně Marii z borovic. Panna Maria se totiž zjevila na tomto ostrově, konkrétně v městečku zvaném Teror, a to na borovici.

Toto poutní místo je velice navštěvované a uznávané. Poklekli jsme před Pannou Marií a prosili ji o cestu. O cestu života.

O pár dní později jsme se rozhodli, že navštívíme mši svatou. Přišli jsme tedy do nejbližšího kostela na místo zvané Arguineguin. Vedle oltáře je velká socha Neposkvrněné. Místo v lavici bylo právě před její sochou. Uprostřed mše se mě zmocnil neuvěřitelný pocit. Cítil jsem obrovskou nutnost kleknout. Pocit, kterým jsem byl naplněn, se nedá popsat. Lásky, klidu, soucítí, pochopení, bezpečí...

Rozplakal jsem se a nevěděl proč. Štěstím? Radostí? Lítostí? Moje milá prožila stejný pocit a ve stejný moment. Oběma nám tekly slzy, ale ani jeden vlastně nevěděl proč.

V momentě, kdy stékaly slzy do mých dlaní jsem pocítil, touhu přijmout Krista v eucharistii. Říkal jsem: „Bože, tak po tobě toužím, teď, právě teď potřebuji, abys ozářil mou duši.“ Samy nohy mě dovedly před oltář a já eucharistii přijal.

Zde jsem, milí moji, dostal milost od Panny Marie. Od Panny Marie z borovic.

Již dříve jsem věděl, že když napravím chyby, co jsem způsobil, udělám správnou věc. Ale zde jsem měl pochopit, že mám nejen napravovat, ale sloužit druhým. Nežít pro sebe, nežít jen pro nejbližší, ale žít pro druhé tak, jako žiji sám pro sebe. Zadarmo jsem dostal, zadarmo dávám. To jsou slova Ježíše Krista. Napravit staré chyby, to je základ. Ale žít pro druhého, tak jako pro Krista. On je Pán, a přesto řekl: „Cokoliv uděláte pro nejmenšího z vašich bližních, pro mne jste udělali.“

Od té doby jsem raději dával než bral, odmítl společnost prázdnoty. Dal jsem tedy dábelským přátelům chůtici, smilstvu, pyše, hněvu, zášti, sobectví, bezohlednosti sbohem.

foto: fotostegrancanaria.com

Panna Maria z borovic na ostrově Gran Canaria. Kostel Basilica Nuestra Señora del Pino v městě Teror připomíná událost, kdy se na borovici v lese objevil obrázek Panny Marie. Věřící jej odnesli do kostela, ale druhý den se obrázek opět objevil zpět na borovici.

Ježíš mě nikdy neopustil. Ani v době mého největšího úpadku. To já opustil jeho.

Dnes je mi 28 let, jsem ženatý. Bydlíme spolu s rodiči v našem domě, který jsme opravili za prodané věci, které mě naplňovaly prázdnotou a byly předmětem pýchy. Snažím se rodičům a manželce vzdávat každodenní díky, že mi odпустили.

A denně chválím na prvním místě Milosrdné srdce Ježíšovo, děkuji Matce Boží, Panně Marii z borovic, za to, že jsem dostal druhou šanci.

Věřte, že mne neznáte. Je spousta lidí, kteří potvrdí můj příběh, jelikož mne znali před tím a potom.

Neměl jsem žádný pozemský důvod měnit svůj život. Vždyť vše, co společnost, média ukazují jako cíl a vzor toho, co v životě dosáhnout, jsem měl. Jaký bych měl důvod opouštět úspěch? Odpověď zní: Immaculata.

Prosím vás, bratři a sestry, pokud přijedete někdy na Gran Canarii, udělejte si cestu do městečka Arguineguin a pomodlete se za uzdravení nemocných v hřichu. Ale zcela postačí, pokud se k ní pomodlíte v tichosti ve svých domovech.

Mohu vzkázat jednu velice důležitou věc. Matky, modlete se za svoje děti. Modlitba matky je převlece účinná. Copak odmítne Ježíš svojí Matce její prosbu? Matky, modlete se společně, utvořte spolky a modlete se za své děti. Ony to potřebují

a vy jim takto vyprosíte milost od Matky Boží. Modlitba mojí matky mne zachránila.

Vyprošuji milost všem těm, se kterými jsem trávil svůj čas prázdnoty. Modlím se za ty, skrze které došlo k mému pohoršení, a za ty, které jsem pohoršil já. Pomozte mi, bratři a sestry, modlit se za všechny ty, kteří Boha nepoznali. Protože ti nejbohatší jsou ti, kteří věří v Boha.

Díky Ti, Panno Maria z borovic!

Patrik

Díky otci Jindřichovi

„Justynko, Vojta říkal, že Hanka vyšla od tebe uplakaná. Má nějaké trápení?“ zeptala se máma. „Ano, a velké. Snoubenec její starší sestry Marty sedí ve vězení.“ „Jura?!“ vykřikl chlapec. „A za co?“

„Za rvačku. Šel s Martou na nějakou oslavu. Tam došlo k bitce. Strašně zmlátil kolegu Konráda, který se příliš dvořil Martě. Jura je žárlivý a kromě toho nebyl střízlivý. Dostal za to rok basy, svatba musela být odvolaná. Marta je zoufalá. Taková hanba!“

„Vidíte,“ řekla máma. „Stačí jen chvilka, kdy se člověk neovládne – a hned svolá na sebe i na ostatní neštěstí. Alkohol a žárlivost, to je strašné spojení. At vás Bůh od toho ochrání.“

„Chudák Jura!“ vzdychla Justynka. „Zavinil si to sám, ale je mi ho líto. Pamatuješ, Vojto, jak nás jednou vzal na celodenní výlet? A jak nás zval na zmrzlinu? Pořád veselý a laskavý...“

„A teď je zavřený v cele. To je strašné. Pokusme se ho nějak potěšit,“ navrhl chlapec. „Napíšeme mu.“

„To je skvělý nápad, Vojto,“ ozvala se máma. „Napsat někomu, komu je smutno, udělat mu radost, to je dobrý skutek.“

Jura odepsal a poděkoval tak srdečně, že děti byly dojaté. Rozhodly se pokračovat v korespondenci s ním. Čas přitom nezadržitelně plynul. Skončil školní rok, utekly prázdniny, začalo září.

Jedno teplé a slunečné odpoledne se děti vracely z procházky s tátou. Najednou ale přijelo k domu auto, z něhož vysedly Marta s Hankou – a za nimi... Jura. Překvapení bylo obrovské. Hned došlo na vítání, polibky, otázky... Nakonec všichni usedli v altánku.

Jurovo vyprávění trvalo dlouho. Všichni pozorně poslouchali. O tom, jak byl na počátku zhroucený a nešťastný, ale jak se pomalu dostával do vnitřní rovnováhy, když se přesvědčil, že blízcí lidé a přátelé na něho myslí a přejí mu vše dobré. Obzvlášť důležité bylo seznámení s otcem Jindřichem – mladým, moudrým knězem velkého srdce. To on se ujal úlohy prostředníka mezi Jurou a Konrádem a dosáhl toho, že Konrád navštívil Juru ve vězení a řekl, že mu odpouští. Otec Jindřich také naučil Juru, jak se správně modlit – s důvěrou, pokorou, horlivě a vytrvale.

foto: Godfer | Dreamstime.com

„Díky otci Jindřichovi jsem teď jiným člověkem,“ řekl Jura. „Ještě jednou vám srdečně děkuji, Justynko a Vojto, že jste na mne nezapomněli. To mi velice pomohlo. A neřekl jsem ještě jednu věc. Nejsem na propustce, jak si asi myslíte. Byla mi odpuštěna polovina trestu za dobré chování. Mám podmíněčné propuštění. Neustále si opakují: Díky Ti, dobrý Bože, a slibuji, že už nikdy nebudu...“

Nedokončil. Všichni mu začali gratulovat. Táta řekl: „Podmíněčné propuštění zavazuje k bezúhonnému chování. Máš opravdu za co Pánu Bohu děkovat.“

Zofia Śliwowa,

Žródlo 24. 4. 2011, překl. -red-

Tři pilíře rodinné výchovy

1. pilíř: MODLITBA

Připadá vám to samozřejmé? Přidejme si však přívlastek „společná“. A to už tak samozřejmé není. Dříve naprosto běžný obrázek modlící se křesťanské rodiny dnes zdaleka běžný není.

László Bíró, světitel biskup diecéze Kalocsa-Kecskemét, rektor centrálního kněžského semináře, dostal při pouti rodin do Medjugorje od novinářů tuto otázku: „Jste referentem pro rodinu Maďarské biskupské konference. V Medjugorje nás Matka Boží upozorňuje, že rodinu jako takovou můžeme zachránit pouze tehdy, když se rodiny budou opět společně modlit. Co si o tom myslíte?“

Otec biskup odpověděl: „Často se cituje základní myšlenka papeže Jana Pavla II. z jeho listu o růženci: ‚Modlící se rodina se udrží pospolu.‘ Ano, papež má pravdu, víme totiž, že manželství, která se uzavírají v kostele pouze kvůli divadlu obřadů, se rozejdou stejně tak jako manželství v kostele neuzavřená. Tvrdí se, že u manželů, kteří chodí pravidelně do kostela, je počet rozvodů pod 50 procenty. Tam, kde se však rodina nemodlí formálně, ale opravdově a spolu, nedosahuje počet rozvodů ani jedno procento. Je to zkušenost církve: modlící se rodina zůstává pospolu. Medjugorje je povzbuzením, obnovou rodinné modlitby. Ti, kteří vpustí tento závan Ducha Svatého do svého života, budou proměněni. Je to vidět i na mnoha usměvavých tvářích zde v Medjugorje – jsou to velmi pěkné, jasné tváře členů jednotlivých rodin. Tyto rodiny si odnášejí zdejší zážitky společenství domů a žijí dále svorně ve společné modlitbě.“

Tolik otec biskup a my si jen dodejme: Bůh je úžasná síla, inspirace, moc – a my to všechno můžeme společnou modlitbou vtáhnout do své rodiny.

2. pilíř: DŮVĚRA

Pánu Bohu svěřuji sebe a svou rodinu a důvěřuji mu, že se o ni postará – a tím odmítám strach. Někdo možná řekne: „Jsem dobrý rodič, když mám strach o děti.“ Ano, jsi možná dobrý rodič, staráš se, ale spoléháš jenom na sebe. A pokud se staráš sám, bez

Boha, musíš mít strach. Strach je však špatný rádce. Strachem otravuješ děti, vnášíš do jejich života úzkost a obavy. Strach dokáže zamořit celou duši a vytěsnit z ní vše ostatní a také Boha.

Jestliže naopak odevzdám strach Bohu a nebojím se, protože mu věřím, že je se mnou a ochrání mě i mou rodinu, pak se mi v duši rozšíří POKOJ. A myslím, že toto hledají děti u rodičů a tím více u maminky: HLEDÁJÍ OTEVŘENÉ SRDCE (ne zamořené, obsazené strachem), ale srdce plné Boha, který svou nekonečností otevírá srdce do nekonečných „prostorů“. HLEDÁJÍ POKOJ – jistotu (u malých dětí naprosto prioritní touha), úsměv, pohlázení.

3. pilíř: ŘÁD ŽIVOTA, SVOBODA

Myslí se samozřejmě řád života daný Bohem – Desatero, zásady evangelia. Jestliže je maminka vyžaduje a děti v nich vychovává, tak je zároveň vnitřně osvobozuje. Naopak jestliže se kloní k liberální výchově, tak pokrčí rameny a řekne: „On to chce, tak mu to musím dát.“ Takto zaplňuje srdce dítěte sobectvím – má přece, co chce. Vychovává ho k celoživotní filozofii – musím mít to, co chci. Směřuje tak duši dítěte až k zločinnému postoji: „Musím to mít za každou cenu.“

Proč, milá maminko, zatěžuješ myšlení dítěte hned ráno, když přijde ke snídani, a ty se ho ptáš: „Copak dneska budeš papat? Chceš chlebiček,

rohlíček nebo buchtičku? Mám ti dát šunečku, jogurtek anebo smetánek? Budeš pít kakao, čaj, džus anebo štávičku?“ Myslíš si, že takto dítě rozvíjíš pro svobodu? Opak je pravdou: zatěžuješ ho, má se rozhodovat mezi tolika možnostmi, je to na jeho myšlení moc náročné. Dítě je přetížené, jenom co vstane. A co vyvolává takové přetížení? Stres! A ze stresu je kousiček k agresivitě – výbuchu hněvu.

Jak klidné je dítě, které sní a vypije, co se mu nachystá – nemusí nic řešit a může si při snídani klidně povídat. Jak klidné je dítě, které nemusí nic řešit, když maminka řekne: „Půjdem na procházku a já přitom nakoupím.“ Je klidné, protože je zvyklé poslouchat. A na té procházce ho maminka nechá svobodně rozhodovat o tom, na co stačí: bude běžet anebo půjde pomalu, bude sbírat listí anebo bude klacíkem čmárat v hlíně... Je to nádherná výchova v řádu a zároveň ve svobodném rozvoji.

Produktem liberální výchovy je dítě zmítané vášněmi: „Já to chci! Já to musím mít! Bez toho to nejde!“ Dále dítě, které musí o všem rozhodovat, protože ono si musí dělat to, co chce – takové dítě nemá v duši prostor pro Ducha Svatého, nemá prostor pro lásku. Nemá totiž vnitřní svobodu a svoboda je předpokladem jakékoliv lásky.

* * *

Je sychravý zimní den, mráz proniká tak snadno pod každé oblečení. O to více pod chudé oblečení šesti dětí, které se vlečou městem k nádraží. Alespoň na chvíli do tepla, prosí jejich oči. Maminka spatří cukrárnu a vejde dovnitř. Poprosí obsluhu: „Slečno, prosím vás, můžeme se tu na chvíli posadit a ohřát?“ – „Jistě, a co si dáte?“ – „Nic nepotřebujeme, jenom trochu tepla.“ – Dívka vidí, co znamená ono „nic nepotřebujeme“ – chudoba mluví z každého rukávu či botku dětí a z máminy zašlé bundy. Nechává je usadit, však je tu místa dost teď kolem poledne, nikomu nebudou překážet.

Ale vadí. Roztroušeným hostům vadí těch šest dětí – proč si je pořizovala, když na ně neměla peněz? Hostům, kteří doma nemají žádné dítě anebo žádného vnuka, tyto chudé děti vadí, i když klidně sedí a nevrhají k mamince pohledy, kterými by o něco prosily. A tak hosté začínají projevovat nevoli: kritizují prodavačku, která je sem vpustila

– tady to přece není veřejná čekárna pro takové lidi. Od stolu stoupá dobře oblečený pán. „Teď si to prodavačka vypije,“ utrousí podsaditá žena, které děti „nechutnají“ k zákuskům a k našlehané vídeňské kávě. Muž je opravdu nazlobený a míří si to přímo k pultu cukrárny: „Slečno Emilko,“ volá vysoký bankovní úředník, který tu chodívá denně na svou polední kávu. – „Co si přejete?“ ptá se vystrašená dívka, která denního hosta takto nazlobeného neviděla. – Muž se k ní naklání a tiše vysvětluje: „Zlobím se kvůli řečem těch lidí,“ a pak objednává: „Tě mamince přineste vídeňskou kávu s pravou šlehačkou, dětem po šálku čokolády. Ne, nalijte jim čokoládu do hrnků, ve kterých podáváte kakao. A koláčů jim dejte tolik, kolik snědí. Tu máte pětistovku, zítra mně vyúčtujete jejich útratu.“

Když obsluhující za chvíli přináší koláče a pití, maminka zděšeně vzkřikne: „Nemám peníze. Nic si nevezmeme. Děti, pojďte pryč.“

Chvíli trvá, než ji slečna uklidní, že může klidně s dětmi pojít, že všechno zaplatil pán, který už odešel. Nakonec se maminka usměje a říká: „Moc mu za nás poděkujte.“ – „Vyřídím,“ odpovídá dívka, odchází, ale zpovzdálí pozoruje, co se bude dít. – Maminka se obrací k dětem a pobízí je: „Můžete jíst.“ – Děti se však na jídlo nevrhají, váhají, zatímco maminka si už míchá kávu. Vstává nejstarší kluk, staví se za židli, spíná ruce a začíná se modlit. Sourozenci následují se samozřejmostí jeho příklad. Maminka, která je naučila takto se modlit, se poněkud zahanbeně připojuje k nim. Hosté neslyší tichou modlitbu, ale cítí stud, který se jim vkrádá do srdce. Ale zároveň i u nich všechny dosavadní zlé pocity překrývá zážitek něčeho krásného, o čem budou přemýšlet a na co budou vzpomínat.

* * *

Milé maminky a tatínčí, jestliže se chcete o děti starat jako Panna Maria a svatý Josef a jestliže chcete v pokoji rozvažovat o nich ve svých srdcích a takto je doprovázet, pak je naučte **modlit se**. A učte je tak, že se budete **modlit s nimi**. Vaše děti **nebudou muset „všechno mít“**, protože budou mít Boha. Vaše výchova bude **bez úzkosti a strachu**, protože o vaše děti se bude starat Bůh.

Josef Janšta

Drahé děti, v květnu celá příroda kolem nás je, jako by se oblékla do nejkrásnějších šatů. V září stále více hřejícího slunce rozkvétají stále nové krásné květy. Každý z nich, velký nebo malý, je jako překrásné umělecké dílo. A kolik jich je? Nikdy bychom nedokázali spočítat je. Kdo je ten

úžasný umělec, který tolik krásy vytvořil? Vy víte, že je to Pán Bůh, Otec všemohoucí, Stvořitel nebe i země. Každého z nás má nesmírně rád, a tak touto krásou nám chce dělat radost. Krása v přírodě i krása vytvářená umělci je od Boha.

Vždyť On dává umělcům jejich schopnosti, jejich talenty.

A Bůh vidí i to, co my zatím vidíme jen částečně, co uvidíme v plné záři až v nebeské radosti: že mnohem více krásy než do nejkrásnějších květů vložil do lidských duší. Tou krásou září duše toho, kdo dělá radost Pánu Bohu i lidem, má čistou duši.

Často to poznají i lidé, kteří ho znají, a něco z té krásy duše zahlédnou. A váží si ho a mají ho rádi. Tak jako zase na zlém člověku, propadlém hříchům, je to také často vidět.

Ze všech nejkrásnější je duše Panny Marie, protože ona má v srdci nejvíce lásky k Bohu i k lidem. Ona je Královna andělů a Královna všech svatých. Přítom má nás všechny ráda jako své milované děti. Nejkrásnější měsíc květen je jí zvlášť zasvěcen. Celý rok na ni denně vzpomínáme, ale v květnu bývají i společné májové pobožnosti, se společnými modlitbami a zpěvy k Panně Marii.

Na letošní květen také připadají významné svátky. Kdybyste si v kalendáři napočítali 40 dní od velikonoční neděle Zmrtvýchvstání Páně, došli byste ke dni 17. května. Protože se Pán Ježíš 40 dní po svém Zmrtvýchvstání rozloučil s apošto-ly a vstoupil na nebesa, slavíme v ten čtyřicátý den,

letos 17. května, Nanebevstoupení Páně. Je to čtvrtek, v naší zemi je to pracovní den, ale vzpomeňte na to v modlitbě. Je velmi hezké, když někdo v ten den také přijde na mši svatou.

Deset dní po svém Nanebevstoupení Pán Ježíš poslal apoštolům Ducha Svatého, jak jim to slíbil.

9 dní mezi tím se scházeli ke společným modlitbám spolu s Pannou Marií. Desátý den je neděle, která je velkou slavností Seslání Ducha Svatého. Letos to je 27. května.

Víte, že Pán Bůh je jeden ve třech osobách, Otec, Syn a Duch Svatý. Písmo svaté nazývá Ducha Svatého dárce života, moudrosti, lásky, radosti, krásy, umění, síly, útěchy, Božích milostí a mnoha dalších darů. Protože Pán Bůh je jeden ve třech osobách, nazýváme ho také „Nejsvětější Trojice“. Slavnost Nejsvětější Trojice připadá letos na neděli 3. června.

Často poděkujeme Pánu Bohu za to, že nás má tolik rád. Za všechnu krásu v přírodě i v umění a zvlášť v lidských duších. A prosíme, aby nás chránil od hříchů, ty tu krásu ničí. Abychom měli duši stále krásnější, plnou lásky, radosti a pokoje, které tak rád dává Duch Svatý. Pán Ježíš to přirovnává ke krásným svatebním šatům, ve kterých člověk může přijít ke „svatební hostině Boží“, do věčné nebeské radosti.

Jako byli tehdy apoštolové shromážděni kolem Panny Marie, tak i my se k ní často obracejme v modlitbě. Znáte modlitbu „Zdravas, Maria“, a možná i jiné krásné modlitby k Panně Marii. Ona se za nás přimlouvá u svého Syna. U ní najdeme vždycky ochranu, pomoc a mateřskou lásku, ať přijde v životě cokoliv. „Nyní i v hodinu smrti naší“, jak to říkáme v modlitbě „Zdravas, Maria“.

Všechna krása je od Boha

S Pánem Ježíšem a s Pannou Marií bude nejen květen, ale i každý další měsíc ten nejkrásnější.

To Vám srdečně přeje, ustavičně Boží požehnaní Vám vyprošuje a o Vaši vzpomínku v modlitbě Vás prosí

Váš P. Bohumil Kolář

doma. Narodila se nám krásná a nadaná holčička, které jsme dali jméno Benedikta. Moc děkuji i za naše dvě starší děti, Dominiku a Tadeáše, děkuji jejich nebeským patronům! Prožili jsme milost a zázrak, díky Pane Ježíši!

čtenářka Šárka

Poděkování

Vážení, děkuji Vám za vydávání časopisu „Immaculata“. Čerpám z tohoto časopisu velké povzbuzení a útěchu ve všech zkouškách života. Váš časopis po přečtení putuje dále ke známým.

Chtěla bych veřejně poděkovat P. Ježíši a P. Marii i všem světcům a světicím za vnučata, která loni úspěšně vykonala důležité zkoušky jak na střední, tak na vysoké škole. Upřímně děkuji a prosím i za další pomoc a ochranu v dalších studiích, necht' je vedou správnými cestami, aby nezbloudili a našli správné životní cíle.

Jana z Vysočiny

Děkuji Panně Marii a jejímu synu P. Ježíši za šťastné narození dvojčátek – chlapečků, na které rodiče dlouho čekali. Za Tvou přímluvu a velký dar Tvého syna děkuje celá naše rodina. Prosíme, abyste i nadále drželi nad našimi chlapečky svou ochrannou ruku.

Ještě jednou srdečné díky za ten velký dar posílá touto cestou celá rodina i s prababičkou, členkou Rytířstva Neposkvrněné.

vděčná rodina z Moravy

Srdečně Vás zdravím a také já toužím veřejně poděkovat našemu Pánu a Panně Marii za velké milosti, které nám byly dány. Můj manžel měl velké problémy s alkoholem, pil několik let, a i když se snažil přestat sám, tak nepřicházela žádná změna. Ale díky usilovným modlitbám a jejich vyslyšení šel manžel dobrovolně do léčebny a nyní třetí rok abstinuje a je z něho jiný, krásný člověk.

Také moc děkuji za požehnaní a ochranu při mém třetím porodu, který byl velmi rychlý a proběhl

Posílám tisíce díky Panně Marii za narození zdravého dítěte. Dítě byl ohroženo na zdraví (plod byl špatně vyživován) a ještě další problémy nastaly při porodu, kdy hrozilo poškození dítěte. Prosila jsem Pannu Marii, aby bylo dítě zdravé, a moje prosba byla vyslyšena. Děvčátko je zdravé a má se čile k světu. Děkuji Matiče Boží za její přímluvy. Je to veliká pomocnice ve všech potřebách. Tisíceré díky, Matičko Boží.

Vaše čtenářka A. Váchová z Prahy

Děkuji Panně Marii za uzdravení očí (medailka mne doprovázela na operační sál) a chtěla bych požádat o pomoc v modlitbách za dary Ducha Svátého pro mou vnučku Annu.

čtenářka Jaroslava

Ďakujem Panne Márii zázračnej medailky za vyriešenie beznádejnej, dôležitej a ohrožujúcej administratívnej záležitosti. Tiež za prímluvu blahoslaveného pápeža Jána Pavla II., p. Jozefa Toufara a blahoslavenej sestry Zdenky Šelivgovej pri riešení uvedených komplikovaných záležitostí. Ďakujem tiež Panne Márii zázračnej medailky za uzdravenie ťažkých bolestí ucha. Ďakujem.

Vladimír z Bratislavy

Jednou odpoledne při cestě autobusem z práce z okresního města jsem se modlil „Pod ochranu Tvou se utíkáme“. Jen jsem se domodlil, tak se v protisměru na křižovatce z vedlejší silnice zprava a z kopce objevil jiný autobus, který přejížděl koleje. Už to vypadalo, že dojde nevyhnutelně ke srážce obou autobusů. Oba řidiči silně brzdili. V našem autobuse lidé, co stáli, se namačkali až dopředu, věci litaly po celém autobuse – byla to „strašná mela“. Nakonec jako zázrakem se autobusy zastavily jen několik centimetrů od sebe. Seděl jsem vzadu, a když jsem se podíval doprava z okna, tak jsem zahlédl sousoší Panny Marie a svatě Anny. Jsem přesvědčen o tom, že nás Panna

Maria zachránila před velkým neštěstím. Díky, naše Matičko nebeská, Naše Paní, Naše Královno.

čtenář z Moravy Pavel

Děkuji těmito řádky Panně Marii, Pánu Ježíši a všem svatým přímluvcům za dar zdraví pro vnučku a bratra, kteří se po zákeřné nemoci radují ze života s námi. Prosím o dar víry a ochranu Panny Marie.

babička z Blanenska

Chtěl bych touto cestou poděkovat nebeskému Otci, Matce Boží, sv. Pioví, sv. Františku a Antonínovi, sv. Judovi Tadeáši, sv. Janu Pavlu II. a sv. Janu Nepomuckému za dar uzdravení z psychické nemoci ve svých 59 letech a možnosti i nadále pracovat.

čtenář Jan

Chtěla bych poděkovat Bohu, Panně Marii, svatým andělům strážným, patronům a všem přímluvcům za vyslyšené prosby za uzdravení z nemoci, za zdařilou operaci a sílu při další léčbě. Děkuji všem.

čtenářka Anna z Opavska

Vážená redakce, chtěla bych touto cestou splnit svůj slib a veřejně poděkovat Pánu Bohu, Panně Marii ustavičné pomoci, sv. Josefovi, který je naším patronem a neustále nám pomáhá, sv. Judovi Tadeáši a všem andělům strážným za všechny dary a milosti, za všechny vyslyšené prosby, kterých se nám na jejich přímluvu dostalo a stále dostává.

Znovu a znovu děkuji za jejich pomoc a ochranu ve všech situacích. Vroučně a s důvěrou prosím za dar víry pro celou naši rodinu.

Matičko Boží, naše nebeská Maminko, svěčuji ti i nadále své děti pod Tvou mocnou ochranu a zasvěčuji je Tvému neposkvrněnému srdci.

vděčná čtenářka Marie

Chci tímto poděkovat Panně Marii, že mě pomáhá v mé nemoci, když jsem na dně a musím do nemocnice, což bývalo skoro každý rok. Prosím za dar zdraví s medailkou, kterou stále nosím. Věřím, že za současný stav musím děkovat právě Panně Marii. Ještě chci poděkovat sv. Judovi Tadeáši. Kdykoli jsem jej o něco prosila, vždy

mě vyslyšel. Opravdu vždy. Naposledy, kdy jsem psala o vydání mých pohádek pro děti, ozvala se mi p. šéfredaktorka a vydali mi pohádku O beránkovi. Víím, že bych to bez našich svatých sama nedokázala. Děkuji i andělu strážnému, který mě mnohokrát v životě zachránil a můžu teď pracovat na své knize, té pro děti i té pro dospělé. Snad Pán Bůh dá a mé knihy vyjdou. Sv. Judo Tadeáši, Panno Maria, děkuji.

Jana

Plním slib veřejně poděkovat P. Marii a všem svatým za narození pravnučky a za všechny dary, kterých se mi dostává.

Prosím o modlitby za dar víry pro všechny mé drahé. Tolik toužím, aby našli cestu k Bohu a naši Matičce.

vděčná rytířka Neposkvrněně Eva

Děkuji za milost mateřství. Po dvaceti pěti letech manželství ve věku 45 let se nám narodila krásná, zdravá holčička, které jsme dali za patrona sv. Michaela Archanděla. Lékaři mě a mého manžela přesvědčovali, že nebudeme mít děti. Několik let jsme usilovali o adopci, ale nikdy se to nepovedlo. Nečekaně, k našemu překvapení jsme se dočkali vlastního dítěte. Jistou dobu jsem ani nevěděla, že jsem těhotná, protože tuto možnost jsem již dávno vyloučila.

Věřím, že se tak stalo díky přímluvě Panny Marie, k níž jsme se každý den modlili růženec s prosbou nejprve po mnoho let za dar dítěte a potom za možnost adopce.

vděční Magda a Zbyszek

přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněně 4/2012

O MODLITBU PROSÍ:

Prosím o modlitbu za uzdravení syna i manželky z alkoholismu, za dceru a nemocnou vnučku a jejího manžela.

rytířka Marie

Prosím o modlitbu za vyřešení finanční situace.

čtenářka Jana

ZPRÁVY

Pákistán: V roce 2011 se octlo před soudem celkem 161 křesťanů na základě zákona proti „rouhání se prorku Mohamedovi“. 9 z nich již bylo odsouzeno k trestům vězení. Jeden vlivný advokát, mohamedán, se vyjádřil, že 95 procent obvinění je neopodstatněných. Zároveň nevládní organizace „Masihi Foundation“ zaslala dopis papeži Benediktu XVI. o těžkém zdravotním stavu křesťanky Asie Bibi, odsouzené k trestu smrti na základě falešného obvinění z „urážky Mohameda“. V Pákistánu jsou běžné útoky muslimských militantních skupin na křesťany: mučí je a také znásilňují ženy.

Nasz. Dziennik 17. 1. 2012, res.claritatis 16. 1. 2012

Itálie: Při katastrofě lodi Costa Concordia v lednu letošního roku se vyznamenali svou obětavostí dva kněží: P. Raffaele Malena a P. Lorenzo Pasquotti. Otec Malena se plavil přímo na lodi, kde měl na starost duchovní péči o pasažéry, otec Pasquotti působil jako duchovní správce na ostrově Giglio, u něhož loď ztroskotala. Oba duchovní pomáhali záchranářům při záchraně lidských životů a podstupovali kvůli tomu nejedno nebezpečí.

Zenit 18. 1. 2012

Ukrajina: Ukrajinský parlament vydal zákon zakazující jakoukoliv reklamu pro věštění, čarování, hádání z karet a jakékoliv další projevy okultismu. Tytéž předpisy platí i pro propagaci tzv. alternativní medicíny.

www.expres.ua/news 19. 1. 2012

Angola: Biskupové této africké země vystoupili společným prohlášením proti návrhu ministryně spravedlnosti Pratové, aby potraty se staly beztrestnými.

lifesitenews.com 19. 1. 2012

Kanada: Dva 35letí bratři dvojčata Michael a David Sprietovi z města London v provincii Ontario již několik týdnů protestují před obchodem s pornografií. Stojí před ním, tiše se modlí a diskutují s kolemjdoucími o zhoubnosti a škodlivosti prodeje erotického zboží.

lifesitenews.com 9. 1. 2012

Belgie: Arcibiskup Bruselu André José Leonard kritizoval rozhodnutí belgického parlamentu o „zrovnoprávnění“ homosexuálních svazků s řádným monogamním manželstvím. Podle mons. Leonarda nelze anulovat přirozený rozdíl mezi mužem a ženou, který je dán Stvořitelem a není v lidské moci ho změnit.

www.kath.net 7. 1. 2012

Švýcarsko: Biskup Vitus Huonder z Churu se kategoricky zastal rodičů, kteří odmítají státem nařízenou sexuální výchovu ve školách, jež je ve skutečnosti výchovu k pohlavní promiskuitě a homosexualitě. Smutné je, že naopak biskup z Basileje Felix Gmuerr se o této výchově vyslovil pochvalně a vpadl tak rodičům do zády.

www.kath.net 4. 1. 2012

Maďarsko: Nová ústava, platná od 1. 1. 2012, se odvolává na Boha a prohlašuje instituci monogamního manželství a rodiny za základ státu. Zároveň též označuje lidský život za posvátný od početí až do přirozené smrti. Proti tomu ostře vystoupila liberální frakce Evropského parlamentu. Na její popud vyhlásila Evropská komise, že když Maďarsko nezkoriguje svoji ústavu, nemůže počítat s ekonomickou pomocí EU. Liberálům ve vedení EU vadí především to, že nová ústava nezakazuje diskriminaci na základě sexuální orientace a otevírá cestu legislativnímu zákazu potratů.

lifesitenews.com 21. 1. 2012

USA: Americká pobočka Armády spásy, protestantské denominace zaměřené především na charitativní činnost, ostře protestuje proti dokumentu ústředí této organizace v Londýně, který schvaluje za některých okolností potraty.

lifesitenews.com 21. 1. 2012

Itálie: V Miláně probíhá divadelní představení rouhačské hry „Ohledné pojetí tváře Božího Syna“, které je plně pohrdání vůči Ježíši Kristu. Hru odsoudila i milánská arcidiecéze. Tiskový mluvčí Sv. stolce P. Federico Lombardi prohlásil, že „toto dílo uráží náboženské přesvědčení křesťanů“.

www.radiovaticana.cz 20. 1. 2012

Portugalsko: Lisabonský patriarcha kardinál José la Cruz Policarpo kritizoval vliv svobodných zednářů v politice státu a jejich zasahování do oblasti veřejného života. Rekl také, že katolicismus a zednářství jsou absolutně neslučitelné, jak konstatuje zejména prohlášení Kongregace pro nauku víry 26. 11. 1983, podepsané tehdejšími prefektem kardinálem Josephem Ratzingerem.

res.claritatis 21. 1. 2012

Nigérie: Katoličtí biskupové ve společném prohlášení napsali, že nedávný bombový útok na kostely je ekvivalentem války a představuje obrovské nebezpečí pro další rozvoj země. Vyzvali k modlitbám a postu na úmysl odvrácení této hrozby.

res.claritatis 12. 1. 2012

Nepál: Již 60 let vychovávají katolické školy této země mládež v duchu hodnot míru a spravedlnosti. Prohlásil to tamní představený jezuitů P. Lawrence Manyiar. Hinduistické školy v převážné většině na těchto hodnotách postaveny nejsou. Podle školského odborníka Tirthy Knanie pomohly katolické školy změnit klima v zemi, což se projevuje poklesem kriminality. Nepál má 29 milionů obyvatel, z toho jsou 3 procenta křesťanů, r. 1960 jich byly pouze 0,2 procenta.

res.claritatis 11. 1. 2012

OBSAH

Zásvětná modlitba k Panně Marii Fatimské	1
Vážení rytíři Neposkvrněné,	2
O duchovním životě (3/5)	4
Nechme se proměnit Ježíšovým vzkříšením	6
Je svěcení neděle porušením Desatera?	8
O správném postoji vůči médiím	10
Polsko: TV Trwam a svoboda slova	10
Zemřela vizionářka z Banneux	11
Zázračná síla Kristových slov	12
Páteční modlitba v 15 hodin, kdy Pán zemřel na kříži	14
Marcel Callo a druhové – mučedníci z rukou nacistů	15
Křesťanství položilo základy ekonomie	16
Nárok, nebo krutost?	18
Proč sňatek?	19
Dotek Panny Marie Neposkvrněné	20
Díky otci Jindřichovi	25
Tři pilíře rodinné výchovy	26
Všechna kráska je od Boha	28
Poděkování	29
Zprávy	31

Immaculata – Neposkvrněná
(dvoměsíčník) 2/2012, ročník XXI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně.

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhradzuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo účtu: 50013424/6200.

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var. symbolem uvedeným na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2012: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno

E-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštore minoritov, Námestie sv. Františka 4,

841 04 Bratislava, č. ú.: 4060015034/3100

<http://immaculata.minorite.cz>

K zaslání daru použijte poštovní poukázku typu A s poznámkou „Příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „Zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečně Pán Bůh zaplat.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnuť, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit Zázračnou medaílku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střelnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutkávají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou – modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medaílky Neposkvrněné.

*** **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno** ***

MÁŠ ODVAHU UDĚLAT KROK DŮVĚRY?

ŘÁD MINORITŮ PŘIJÍMÁ NOVÉ KANDIDÁTY

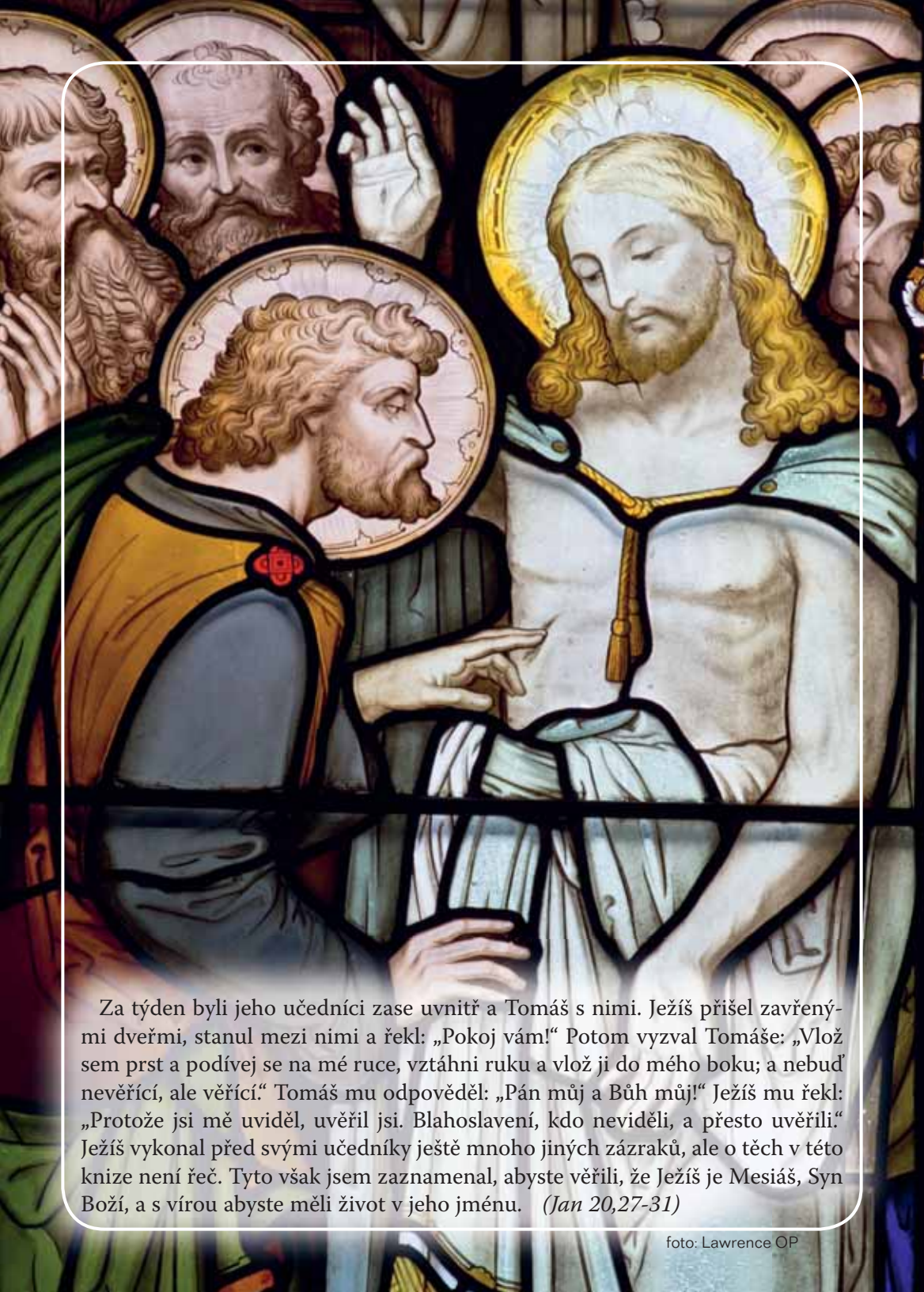
Kontakt:

P. Bogdan Sikora,

e-mail: provincialat@minorite.cz,

web: minorite.cz

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebud' nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu. (Jan 20,27-31)